

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

43. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

27. ŘÍJNA 2019

Z obsahu:

**O Skutcích apoštolů –
„zvěstoval mu o Ježíšovi“**

Katecheze papeže
Františka při
generální audienci na
Svatopetrském náměstí
v Římě 2. října 2019
- strana 2 -

Svatý Frumencius

Libor Rösner
- strana 4 -

**Sto růží Panny Marie
pro rozjímání (1)**

P. Clemente A. Enjuto
- strana 6 -

**Kardinál Sarah:
Příčinou krize Církve
je ztráta víry
v reálnou přítomnost
Krista v Eucharistii**
- strana 7 -

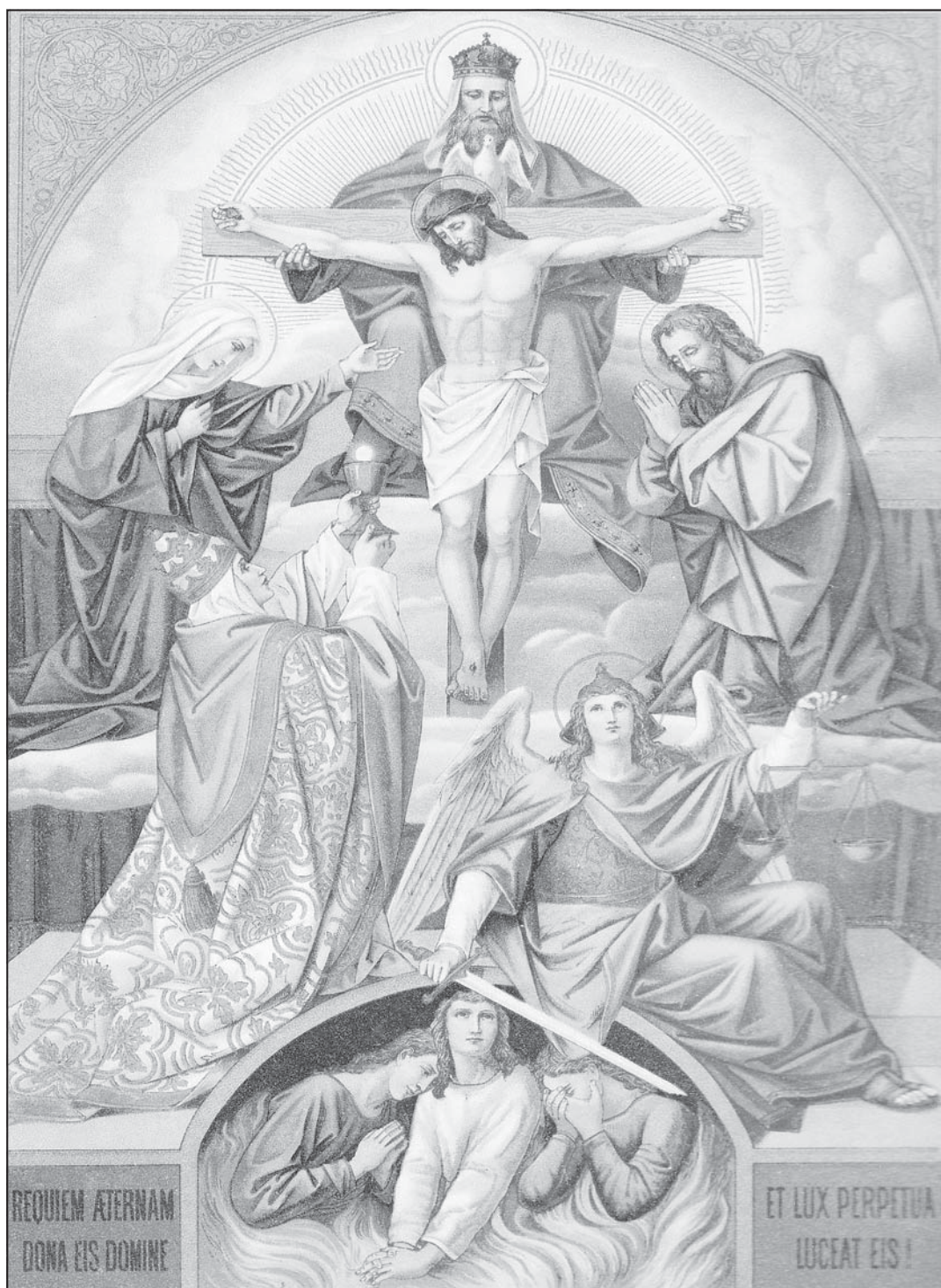
Velké milosrdenství
- strana 8 -

Slavnost Všech svatých
Melanie G. Hostová
- strana 9 -

Pomoc ubohým duším
- strana 9 -

**Co je to
zádušní mše svatá?**
Radka Blajdová
- strana 10 -

Život s Bohem (4)
Raoul Plus SJ
- strana 11 -

O Skutcích apoštolů - „zvěstoval mu o Ježíšovi“ (Sk 8,5-8)

Katecheze papeže Františka při generální audienci
na Svatopetrském náměstí v Římě 2. října 2019

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Po Štěpánově mučednictví se zdálo, že Boží Slovo je zadrženo, protože „se strhlo veliké pronásledování církevní obce“ (Sk 8,1). Apoštolové zůstali v Jeruzalémě, ale mnozí křesťané se potom rozprchli po celém Judsku a Samařsku.

V knize Skutků apoštolů je pronásledování v životě učedníků trvalým stavem podle Ježíšových slov: „Když pronásledovali mne, budou pronásledovat i vás.“ (Jan 15,20)

Avšak namísto toho, aby pronásledování dusilo oheň evangelia, ještě více jej rozdmýchává.

Slyšeli jsme, co učinil jáhen Filip, který začal šířit evangelium v hlavním samařském městě, a toto zvěstování Slova bylo provázeno četnými projevy uzdravení a osvobození. Tehdy Duch Svatý zahajuje novou etapu putování evangelia

Pokračování na str. 5

Zapomenutí na Boha... Jak může člověk na Boha zapomenout, když Bůh je všude kolem nás, ba je i v nás, v naší duši? Je to důsledek lidského egoismu a materialismu, který staví na první místo života sebe a uspokojení svých lidských tužeb, bez zakotvení v Bohu, bez ohledu na to, co je správné v Božích očích. Zapomenout na Boha, to ovšem sebou přináší krizi - duchovní, osobní, společenskou. Konečně, upozorňuje i kardinál Robert Sarah, že kořenem každé krize je zapomenutí na prvenství Boha. (str. 7) A my si musíme znova a znova uvědomovat, že žijeme v opravdu krizové době.

Vede ještě cesta k záchraně? Záchrana je možná vždy, to nás učí naše katolická víra. Avšak je to nerovný boj, když se v něm nenecháme vést Duchem Svatým a Pannou Marií. Neboť bojovat proti zlé duchové bytosti, satanu, znamená vyzbrojit se především duchovními zbraněmi, čili čerpat v Trojjediném Bohu samém. Což v konečném důsledku znamená mít Boha ve své duši, dovolit mu, aby si v ní mohl vytvořit trvalý příbytek, a to nejlépe tak, že zabydlí celou duši. (str. 11-13) Jakýkoliv hřích pak tento prostor narušuje, ubírá Bohu místo. A také naši myslí na celý život uvalí jářmo vzpomínky! I když hříchu dokonale litujeme a vyznáme jej ve svaté zpovědi, zůstává často v našem životě vzpomínka na naše selhání, která se

Editorial

nám vrací při každém dalším pokusech. A to všechno jen proto, že nejsme ochotni ponechat Bohu volné pole působnosti ve svém životě, že si necháváme ve své duši místo - a to i pro ďábla, když chceme něco, co není v souladu s Božím řádem, co je proti Bohu a slouží jen pro naše sebeuspokojení. Takto rozdělená duše mnohem hůře obstojí ve zkouškách a dosáhnout věčné spásy je pro ni výrazně obtížnější, než kdyby zcela patřila jen Bohu.

Jenomže, v kolika duších Bůh vůbec není! Je velmi potřeba dávat náhrady za tyto duše - láskou k Bohu. A je potřeba také nahrazovat i jen prosté zapominání na Boha - svojí důvěrou Bohu. Toto vše může zbožná duše konat skrytě, nemusí o tom informovat všechna média. Kardinál Sarah hovoří o „skrytých světcích“, což jsou pro něho věrní kněží, zasvěcené osoby, rodiny - ti, kteří žijí svůj život zaměřený v první řadě na Boha. Každý člověk má usilovat o svatost, křesťan obzvláště, protože jenom ona je vstupenkou do nebeského království. Být svatý pak neznamená nic jiného, než být naplněn Bohem. A to je návrat k počátku lidské existence v ráji, kde před prvním hříchem člověk nepotřeboval nic jiného než Boha, ale pokušení bylo nako-

nec tak lákavé... A tak musíme podstupovat zde na zemi těžký boj o návrat ke šťastnému životu v Božím království.

Naše lidská slabost způsobuje nejen zapominání na Boha, ale také z nedbalosti nejsme dostatečně schopni v plné míře usmířit své viny - hříchy, kterých se zde na zemi dopouštíme. A protože tak zůstávají překážky k přijetí do nebeského království, Bůh ve své nekonečné lásce k člověku mu umožňuje vyprat šaty své duše doběla v očištění. O něm, o duších bolestně očekávajících vysvobození z očištěných muk, o slávě svatých v nebi - o tom všem budeme intenzivně rozjímat v následujících dnech. Pro nás samotné to pak znamená, že si máme opět hlouběji uvědomit, že Bůh existuje a že ve svém životě bez něho neobstojíme. Chtějme mu vyhradit první místo, které mu jako milujícímu, dokonalému Stvořiteli a Původci spásy nepochybně právem náleží!

Vzorem, jak nechávat Boha budovat si svůj příbytek v naší duši a jak na Boha nikdy nezapomínat, je náma, která mu byla a je nejbližší - Panna Maria. Kéž nejen rozjímáním o ní (str. 6-7), ale i s důvěrou v její mocnou ochranu a pomoc v boji se satanem kráčíme bezpečně pozemskou cestou spásy, aby se jednou mohla naše duše radovat se všemi svatými v nebi!

Daniel Dehner

Vrať se opět do Mistrovy školy. Dnes bude řeč o bludných cestách duchovního života. V tichu a usebranosti si přečti krátké, ale výmluvné podobenství, které nastavuje zrcadlo všem, kteří uvázli v bludném kruhu vlastního já.

Postavy Ježíšova vyprávění ztělesňují dva protichůdné postoje. Jejich volba nebyla náhodná. První z nich, farizeus, bu-

duje své postavení na klamném lidském zdání. Vybral si okázalý způsob života, který ho má dostatečně *odlišit* od ostatních lidí. Hybnou silou i cílem jeho úsilí je pocit sebeuspokojení, že nemá kolem sebe daleko široko nikoho, kdo by se mu vyrovnal.

Přišel do chrámu nikoliv proto, aby prosil Boha, ale aby se obdivoval sám sobě: nejen že nezabředl do hříchů, kterých se jiní dokonce veřejně dopouštějí, ale ještě si sám uložil takové praktiky, které jdou za rámec uložených povinností! Že se s takovým veřejným hříšníkem potkal právě v chrámě, mu dokonce lichotí, neboť právě na jeho pozadí si lépe uvědomuje svou výjimečnost. Ukazuje-li na takové hříšnický prstem, pak myslí na to, aby si lidé spíše všimli jeho domnělých ctností. Našel způsob, jak si ze služby Bohu udělat cestu k vlastním počtám a slávě. Jeho modlitba plně odpovídá jeho sebestřednému postoji: neoslavuje v ní Boha, ale sám sebe. Jeho děkování je vlastně urážkou Boha, neboť tím projevuje pyšné sebeuspokojení, opřené navíc o pohrdání bližním. Zakládá si na své bezhříšnosti, ale právě tím se těžce provinuje proti Bohu i proti bližním hříchem pýchy, který se Bohu protiví ze všech nejvíce.

Obrát svou pozornost ke druhé postavě, která je protikladem domýšlivého farizeje. Je to celník, všeobecně pokládaný za veřejného hříšníka. Má na svědomí nespravedlivé vydírání, úplatky, bezcitnost i lakotu. Zatímco farizej předstoupil před Boha, aby se holedbal svými přednostmi, celníka přivedla do chrámu potřeba upřímného doznání vlastní hříšnosti. Zůstává u dveří, neodvažuje se postoupit dále, ba ani pozvednout své oči. Jeho modlitba je krátká, ale výstižná: *Bo-*

že, smiluj se nade mnou, neboť jsem hříšník! Nepotřebuje mnoho slov, jeho modlitba je především modlitbou srdce, které přijímá a přiznává skutečnou pravdu o sobě i o Bohu: Jsem hříšný, ale Bůh mi na-

bízí svou slitovností. Je to pokora, která neznamená ponižování vlastní důstojnosti, nýbrž přiznání a upřímné přijetí skutečné pravdy.

Ježíš zdůrazňuje, že je to právě tento

veřejný hříšník, který našel milost u Boha. Upřímné doznání vlastní hříšnosti přikrylo množství vin. *Blízko je Hospodin k těm, kdo mají zkroušené srdce.*⁽¹⁾ Není to poprvé, co Ježíš dává najevo svou dobrotivou lásku k těm, kteří se pokorně a upřímně dovolávají jeho milosrdenství. Vzpomeň si na marnotratného syna, na ztracenou ovci, ale i na hříšnici Marii. Právě z těchto důvodů ještě těsně před smrtí přijme Ježíš na milost kajícího zločince. To, co naopak dožene Božího Syna k pláči, je sebejistota a tvrdošíjná zatvřelost židovských předáků a kněží, která nakonec přivodí zkázu na Ježíšovo milované město⁽²⁾. Bůh nečeká na to, až budeš moci před něho předstoupit a oznámit mu, že jsi bez hříchu. Kdyby ses o to pokoušel, nebyla by to pravda. Měj stále na paměti, že tvůj Nepřítel se umí drápkem pýchy uchytit i na tvých ctnostech a přednostech. Farizeův příklad ať je pro tebe trvalým varováním, že ani velký výčet třeba mimořádných a obdivuhodných skutků tě v Božích očích nemůže ospravedlnit, jestliže nezaujímáš pravdivý, tj. pokorný postoj k Bohu i ke svému bratru. Žádné množství ani tíže hříchů nemůže být pro tebe důvodem k tomu, aby ses s ním srovnával, aby ses nad něho povyšoval, nebo dokonce jím pohrdal. *Bůh je spravedlivý a neplatí u něho stranicťví.* Tak jako všechny tvé zásluhy obrací vniče tvá pýcha, tak jeho hříchy mizí před pokorným přiznáním a prosbou o smilování. Jak bys mohl s despektem pohlížet na člověka, na kterého Bůh shlíží s plnou mírou své přízně a laskavé slitovnosti? Nebo znáš snad někoho, nad kým se nebeský Otec nechce smilovat? Místo seznamu svých zásluh a domnělých ctností představ svému Spasiteli všech-

Dva lidé v chrámě

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Kdo se povyšuje, bude ponížěn.

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 35,15b–17.20–22a

Protože Pán je spravedlivý Bůh, nestraní nikomu. Není na straně proti chudákovi a vyslyší modlitbu utištěného. Nepohrdne sirotkovou prosbou ani vdovou, když vylévá svou stíznost. Tíseň utlačeného se skončí, křik ubohého se utiší. Modlitba chudého proniká oblaka a nezastaví se, dokud tam nedojde. Nevzdálí se, dokud Nejvyšší nezakročí, nerozsoudí spravedlivě a neobnoví právo.

2. čtení – 2 Tim 4,6–8.16–18

Milovaný! Já už mám prolít v oběť svou krev, chvíle, kdy mám odejít, je tady. Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval. Teď mě už jen čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně; stejně tak i všem, kdo s láskou čekají na jeho příchod.

Při mé první obhajobě nikdo se mě nezastal, všichni mě opustili. Kéž je jim to odpuštěno! Avšak Pán stál při mně a dal mi sílu, abych plně hlásal evangelium a aby ho slyšeli lidé ze všech národů. A tak jsem byl vysvobozen ze lví tlamy. Pán mě vysvobodí ode všeho zlého a zachrání pro své nebeské království. Jemu buď sláva na věčné věky! Amen.

Dokončení na str. 13

ny ty, na které jsi dosud shlížel z výšin své sebejistoty a samolibé domýšlivosti. Pros Pána, aby ti ukázal, jak blízcí jsou ti druzí jeho srdci, i když se nepostí jako ty, nemodlí se to, co ty se modlíš, nekonnají skutky, na kterých si tolik zakládáš. Pros Ježíše, aby obrátil tvou pozornost od jejich podle tebe do očí bijících chyb a nedostatků k tvým vlastním chybám a nepřiznaným hříchům. Pros Pána, aby tě naučil poznávat, čím a jak zarmucuješ jeho Srdce, abys byl schopen *cítit soucit s chybuujícími a bloudícími, protože sám jsi podroben slabosti*⁽³⁾.

Dokud žiješ na této zemi, máš dostatek důvodů k pokorné a osvědčené prosbě: Smiluj se nade mnou, neboť jsem člověk hříšný.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Ž 34,19; ⁽²⁾ srov. Lk 19,41–44;

⁽³⁾ srov. Žid 5,2

Svatý Frumencius

O životě tohoto svěťce víme především díky spisu dějepisce Rufina, jenž se narodil nedlouho po Frumenciově smrti. Měl tak informace z první ruky od těch, kteří sv. Frumencia znali, stýkali se s ním a říkali mu „Abba Salama“, tj. Otec pokoje.

Svatý Frumencius byl Řek. Místem jeho narození, o jehož přesné dataci nic bližšího nevíme, byl fénický přístav Tyros. Už odmala prahl stejně jako jeho starší bratr Edesius po vzdělání, oba patřili k nejlepším žákům svého strýce filosofa Meropea. V roce 316 se tuze rádi zúčastnili strýcovy poznávací výpravy do Persie a Abyssinie, jež zahrnovala zhruba dnešní Etiopii, část dnešního Jižního Súdánu a Eritreje. Na zpáteční cestě z Abyssinie bylo třeba doplnit proviant (jiná verze hovoří o bouři), přistáli proto u pobřeží, což se posádce stalo osudným.

Celou ji totiž včetně Meropea pobili ozbrojenci. Naživu nechali jen oba mladíčky – Frumencia a Edesia. Nejsou známy důvody tohoto rozhodnutí, možná nebyli s to usmrtit nevinné hochy; každopádně oba předvedli před krále Ylle Allada sidličího v Aksúmu, kde se měli stát jeho otroky. Králi přišli bratři sympatictí, proto rozhodl jinak – nebudou určeni na těžké práce, ale dostane se jim vzdělání a později se stanou úředníky u dvora.

Frumencius s Edesiem byli velice učenliví, navíc zúročili léta nabírání vědomostí od filosofa Meropea. Na krále i jeho učené rádce zapůsobili svou schopností chápat i svými dosavadními znalostmi, vzhledem k jejich mládí neobvyklými, tak mocným dojmem, že začali velice rychle stoupat na společenském žebříčku nahoru. Ylle Allada jmenoval Frumencia svým tajemníkem, což byla obrovská pocta. Když pak umíral, daroval jemu i Edesiovi svobodu.

Bratři zůstali u dvora a byli velkou oporou královně-vdově, která jim svěřila výchovu nezletilého syna Aeizana, v jehož jméno vládla jako regentka. Někdy v té době došlo k dalšímu zlomu v životě pozdějšího svěťce.

Abyssinie sice měla nepřátelský postoj vůči Římské říši, to jí ovšem nebránilo v udržování obchodních styků s kupci pocházejícími ze země tohoto hegemonu. Mnozí z nich již vyznávali

křesťanství – nezapomínejme, že už nějakou dobu platil Edikt milánský, jímž císař Konstantin zrovnoprávnil křesťanství s pohanskými kulty, čímž ho víceméně vyzdvihl nad ně. Pro náš příběh je ovšem důležité, že s některými křesťanskými kupci přišel do styku i Frumencius se svým bratrem.

Ježíšovo učení je oslnilo. Uvěřili. A to tak, že se z nich stali zapálení křesťané, kteří začali šířit radostnou zvěst všude, kde se ocitli. Velký vliv měl Frumencius v tomto ohledu na následníka trůnu Aeizana, jehož (i jeho bratra Sazana) od té doby vychovával v duchu Desatera a Kázání na hoře. S jeho svolením a s pomocí křesťanských kupců jim pomohl založit první křesťanskou obec, začal na území Abyssinie stavět první kostely. Když pak dosáhl Aeizan zletilosti, vymohli si na něm Frumencius s Edesiem svolení k návratu do Tyru.

Do rodného města se nakonec vrátil jen Edesius, mladší Frumencius se odebral do Alexandrie, kde se stal nejprve knězem a později i biskupem, přičemž biskupské svěcení mu neudělil nikdo méně významný než sv. Atanáš. Biskupská konsekrace z rukou alexandrijského patriarchy měla i politicko-správní dopad: Frumencius, oficiálně titulovaný jako biskup z Aksúmu, tím ve své osobě spojil etiopskou, resp. abyssinskou církev s alexandrijským patriarchátem, pod jehož jurisdikci odtud spadala a jenž tak za ni převzal de facto i de iure zodpovědnost.

Tak vynikajícímu muži, jakým sv. Atanáš byl, budoucnost země a jejich dosud z velké části nepokřtěných obyvatel pochopitelně ležela na srdci, pověřil proto Frumencia apoštolátem Abyssinie.

Nový biskup se do díla vrhl s vervou hodnou všech těch, jimž hoří srdce pro Pána. Křestní voda začala pomalu zavlažovat vyprahlou půdu této africké země a smývat z ní nánosy špíny dědičných hříchů. Jedním z prvních, kdo přijali křest, byl sám král Aeizan a s ním i jeho bratr Sazan a velká část dvora. Křes-

ťanství bylo vyhlášeno státním náboženstvím. Frumencius se usadil v hlavním městě Abyssinské říše, Aksúmu, a odtud vyrážel na misijní cesty do všech stran. Za pár let založil v zemi sedm biskupství. On sám se stal metropolitou. Křesťanství v Abyssinii vzkvétalo a byl to rodák z Týru, kdo na tom měl největší zásluhu. Podle tradice pořídil i první překlad Nového zákona do místního jazyka. Však je také nazýván Apoštolem Etiopie a Otcem pokoje (Abba Salama). Jenže to by nebyl d'ábel d'áblem, aby na žirné obilné pole nezasel koukol – na to abyssinské v podobě ariánství.

Téměř celá tehdejší církev podlehla bludu alexandrijského kněze Aria, který popřel Ježíšovo božství a soupodstatnost Otce a Syna, když podle něj byl stvořený a prostředníkem mezi Bohem a lidmi.

Privřezencem Arioova bludu byl i císař Konstantin a přinejmenším postihoval vyhnanstvím ty z biskupů, kteří se drželi pravověří. Trnem v oku mu byl i Frumencius, jenž jako jeden z mála stál při Atanášovi, hlavním odpůrci zlovlné hereze, která v té době ovládala – až na několik málo ostrůvků – opravdu bezmála celý křesťanský svět. Jedním z nich byla Abyssinie, jejímuž vládci Aeizanovi poslal Konstantin list, aby Frumencia poslali do Alexandrie, kde pak přijme z rukou jím dosazeného ariánského patriarchy biskupskou berlu a otevřeně se tak přihlásí k ariánství. Frumencius, jenž by se raději nechal usmrtit, než aby takto zapřel Krista, byl velice potěšen, když Aeizan rezolutně odmítl Konstantinovy výzvy uposlechnout a namísto toho poslal list do vyhnanství Atanášovi, v němž ho ujistil, že on i celá země setrvá neochvějně při pravém učení.

Opět to byla prvořadá zásluha Abby Salama, že panovník, knězi ani prostý lid neuhnuli od pravdy a nesklonili šíje před silou, která je obklopovala. Nadále zveleboval abyssinskou církev, nadále žil následováníhodným životem. Proto také když kolem roku 380 zemřel, neustala úcta věřících k němu, ale ještě se zvýšila a rozšířila do okolních zemí.

Liturgická památka sv. Frumencia připadá na 27. říjen a do Římského martyrologia ho zařadil kardinál Baronius, tentýž, který do něj zařadil i sv. Linhartha z Limoges (viz *Světlo* 44/2018).

O Skutcích apoštolů – „zvěstoval mu o Ježíšovi“ (Sk 8,5-8)

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

a vybízí Filipa, aby vstal a šel na setkání s jedním cizincem, jehož srdce bylo otevřené Bohu. Filip vstal a neprodleně se vydal na nebezpečnou cestu pouští, kde potkává hodnostáře etiopské královny, vrchního správce její pokladny. Tento muž, eunuch, se vracel zpět do svojí vlasti z Jeruzaléma, kde se účastnil slavnostní bohoslužby. Byl to židovský proselyta z Etiopie. Seděl na voze a četl si ve svitku proroka Izaiáše čtvrtý zpěv o Hospodinově služebníkovi.

Filip přistoupil k vozu a zeptal se: „Rozumíš tomu, co čteš?“ (Sk 8,30) Etiopan odpověděl: „Jak bych mohl, když mi to nikdo nevyložil?“ (Sk 8,31) Onen mocný muž uznává, že potřebuje vedení, aby mohl rozumět Božím Slovu. Byl to vrchní bankéř, ministr hospodářství, měl moc nad penězi, ale věděl, že bez výkladu nemůže porozumět. Měl pokoru.

Tento dialog mezi Filipem a Etiopánem vede k zamyšlení také nad tím, že nestačí Písmo číst, ale je třeba chápat jeho smysl, objevit jádro, jít pod povrch a načerpat Ducha, který ožívuje literu. Jak řekl papež Benedikt na začátku synody o Božím Slovu, „exegeze, opravdové čtení Pisma svatého není pouhý literární fenomén [...] Je to pohyb mojí existence.“ (*Meditace*, 6. října 2008) Vejít do Božího Slova znamená mít ochotu vyjít ze svých omezení na setkání s Kristem a připodobnit se Kristu, který je živým Slovem Otce.

Kdo je tedy protagonistou toho, co četl Etiopan? Filip nabízí tento výkladový klíč: oním trpícím služebníkem, který na zlo neodpovídá zlem – a přesto, že je pokládán za ztroskotance, jenž nic nedokázal a nakonec byl odstraněn, osvobozuje lid od nepravosti a přináší Bohu plody – tím je právě Kristus, kterého Filip a církve zvěstují! On nás všechny vykoupil Paschou. Etiopan tedy poznává Krista, požádá o křest a vyznává víru v Pána Ježíše.

Krásný je tento příběh! Kdo však podnítil Filipa, aby šel do pouště na setkání s tímto mužem? Kdo pobídl Filipa, aby přistoupil k vozu? Duch Svátý!

Duch Svátý je protagonistou evangelizace. Někdo řekne: „Otče, jdu evangelizovat.“ – „Ano, a co budeš dělat?“ – „Hlásat evangelium, říkat, kdo je Ježíš, a snažit se přesvědčit lidi, že Ježíš je Bůh.“ Drahý, toto není evangelizace. Není-li tam Duch Svátý, není tam evangelizace. Může to být proselytismus, reklama... Evangelizovat znamená nechat Ducha Svátého, aby tě pobídl ke zvěstování, a zvěstovat svědectvím i mučednictvím, a také slovem.

Když se Etiopan setkal se Zmrtvýchvstalým, protože porozuměl prorocství, Filip zmizel. Duch Svátý jej vzal a poslal

dělat něco jiného. Jak jsem řekl, protagonistou evangelizace je Duch Svátý. Co je však znamením toho, že ty, křesťan, křesťanka, šíříš evangelium? Radost. I v mučednictví. A Filip plný radosti odešel hlásat evangelium jinam.

Duch Svátý kěz z pokřtěných učiní muže a ženy zvěstující evangelium, aby přitahovali druhé ne k sobě, ale ke Kristu, dovedli dávat prostor Božím působení a umožňovali druhým být svobodní a odpovědní před Pánem.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán

Celosvětová síť modlitby s papežem
ČESKÁ REPUBLIKA

Jeden z úmyslů *Celosvětové sítě modlitby s papežem* je vždy představen až na začátku měsíce (nikoliv na celý rok dopředu), aby tak mohl lépe reagovat na aktuální potřeby. S ohledem na tuto skutečnost není v technických možnostech redakce Světla zajistit včas kompletní přehled úmyslů. Na přání některých našich čtenářů otiskujeme vždy na začátku měsíce alespoň již známé úmysly, aby se tak mohli zapojit do společné modlitby. Aktuálně lze sledovat uveřejněné papežova úmyslu např. ve zprávách na <https://www.vaticannews.va/cs.html>.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svátého otce a našich biskupů.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA LISTOPAD 2019

VŠEOBECNÝ ÚMYSL:

Aby se v zemích Blízkého východu, v němž rozdílné náboženské skupiny sdílejí tentýž životní prostor, zrodil duch dialogu, setkávání a smíru.

NÁRODNÍ ÚMYSL:

Ať všichni naši zesnulí mohou plně zakoušet dobrotu Boží a my ať žijeme tak, že se budeme moci jednou radovat s nimi.

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

Sto růží Panny Marie pro rozjímání (1)

1. MARIA V MYSLI BOŽÍ

Maria je milována Bohem po celou věčnost. Bůh ji miloval vždycky a vytvořil ji v čase. Lope de Vega vyjadřuje tuto myšlenku v několika verších hlubokého teologického smyslu:

*Mimo Boha není nikdo
tak starý jako ty,
to je bez začátku Bůh
a Bůh tě učinil ve své myšlence.*

Také nás Bůh miloval první, i předtím než nás stvořil. Bůh nepotřebuje naši skutečnou přítomnost k tomu, aby nás miloval. Písmo svaté říká, že kdyby nás Bůh nemiloval, nestvořil by nás. Maria v mysli Boží byla vždy milována jako Matka Ježíše Krista; pokud ji Bůh mohl učinit nejvznešenějším stvořením mezi všemi bytostmi, zajisté to tak udělal: „Na nebi se objevilo velkolepé znamení: Žena! Slunce ji halí, měsíc má pod nohama a dvanáct hvězd věncí její hlavu.“ (Zj 12,1)

Ani proroci, ani apoštolové, ani všichni svatí se nemohou srovnat s Pannou Marií. V ní jsou obsaženy a ona překonává všechny zázraky stvoření. Sníh v jeho neposkvrněné bělosti, modrá obloha, jas hvězd, krása krajiny plné květin nemohou vyjádřit ani adekvátně představit to, co je Maria, *plná vděčnosti* a Matka Pána. Následující slova z knihy Přísloví se často vztahují na Marii: „Hospodin mě stvořil jako prvotinu svého díla, dříve nežli svá díla nejdávnější. Od věčnosti jsem byla ustanovena, od počátku, dřív než povstala země.“ (Př 8,22–23)

Všechna stvoření nepřekračují rámec představ ve srovnání s Marií. Byla předurčena Bohem pro nejvyšší důstojnost být jeho Matkou a k tomu, aby byla živým obrazem a nejužasnějším a dokonalým napodobením Ježíše.

Také my jsme byli předurčeni k důstojnosti být Božími dětmi; a bez činnosti Panny Marie bychom si nemohli představit Ježíše a stát se skutečnými Božími dětmi. Ona vytváří Boží děti.

Abyste si lépe představili vzor nebo to, co je s ním totožné, co vypadá stále víc a víc jako Panna Maria – ona vás zve, abyste se zbavili všeho zlého a hříchů a zároveň kráčeli s milostí s tím, že zasejete do svého srdce všechny ctnosti.

2. JAK POZNAT PANNU MARIÍ?

Člověk opravdově oddaný Panně Marii se nutně ptá: Co musím udělat, abych poznal a miloval Marii? Způsob, jak lépe poznat, být zaujatý a hodně zamilovaný do svatého a oslňujícího života Panny Marie, je snažit se, abychom dosáhli trojího poznání ve vztahu k ní:

- **Historické znalosti.** Existuje jen málo biblických textů, které odkazují na Marii, takže není obtížné přistupovat k těmto znalostem vyčerpávajícím způsobem. To je základ pro přístup k ostatnímu.

- **Hluboké teologické znalosti.** Je třeba poznávat s veškerou obětavostí a oddaností nauku církve o mariánských dogmatech a o prostém a zároveň mimořádném životě Matky Boží. Čtení dobrých teologů a svatých Otců je také nezbytné k tomu, abychom založili naši oddanost na vstupu do bohaté tradice církve.

- **Zkušenostní nebo naučné znalosti o Marii.** Proto je nezbytné pravidelně uvažovat o historických textech a mariánských dogmatech a slavit svátky Panny Marie s velkým náboženským nadšením, dokud nebudeme mít velkou zkušenostní radost z vynikajících prožitků Marie, její moci a upřímného milosrdenství, její něhy a jejího jednání v životě církve a zázraků, které Bůh chce, aby vykonala v lidských duších. Tyto zkušenostní znalosti mohou nahradit ostatní, ale ty předchází bez těchto by zůstaly příliš chladné a bez života.

Musíme si uvědomit, že vzhledem k tomuto nepopsatelnému světu nesrovnatelné svatosti a krásy Panny Marie jsou teologické pojmy příliš nedostačující a nejsou dostatečně výrazné. Cesta pravdivosti, o které mluví Pavel VI., zde zaostává, a proto je nutné jít do umění (prostřednictvím krásy), vejít hlouběji do vznešenosti Panny Marie.

Proto se obracíme *k malbě*, která svou barvou a symbolickým vyjádřením tak důstojně a vysoce reprezentuje mariánské tajemství; *k divadlu*, s díly jako *Údolí slechtice* (Calderón), *Zvěstování* (Paul Claudel), nebo jedno z nejnovějších, nazvané *Výslech Marie* (Giovanni Testore), která nám nabízejí mnohem srozumitelnější plastickou teologii než ryze akademické koncepty; *k poezii*, která často obsahuje hojnou nauku v krás-

ných slovech, vyjádřeních, a *k dalším dílům*, kde je z celého srdce vyjádřena krásná a vroucí chvála Matky Boží a nezdárka je vyvolána důvěrná modlitba, která ji žádá o láskyplnou a mocnou pomoc.

3. NEPOSKVRNĚNÁ V PÍSMU SVATÉM A V CÍRKVI

„Nepřátelství položím mezi tebe a ženu, mezi tvé a její potomstvo.“ (Gn 3,15)

Písmo svaté. Nepřátelství, o kterém k nám mluví posvátný text (Gn 3,15) a ke kterému dochází mezi ženou a hadem (symbol zla), znamená, že Maria nikdy nesouhlasila s hříchem. Proto byla vždy čistá a neposkvrněná dědičným hříchem a veškerým hříchem osobním.

Když anděl volá na Pannu Marii plnou milosti ve zvěstování, nevyřčeně ji nazývá neposkvrněnou. Říci *plná milosti* je totéž jako říci, že Maria je plná veškeré svatosti; a svatost je v rozporu se všemi hříchy, také s hříchem dědičným.

Z toho, co bylo řečeno jako následek – plná milosti – víme, co se stalo předtím: že Maria byla osvobozena od hříchu dědičného. Bůh, který měl přebývat v Marii, nedovolil nečisté lávě hříchu usadit se na té nejsvětější duši.

Panna Maria byla zasažena univerzálním vykoupením Krista, chráním ji jedinečnou výsadou před veškerým hříchem, včetně hříchu dědičného.

Církev. Téměř devatenáct století církev se svými zástupci světců, lékařů, umělců, básníků a všech věřících toužila mít v posvátném základu své víry toto neocenitelné pojetí neposkvrněného početí Panny Marie.

Takto to uvádí dlouho očekávaná a slavnostně prohlášená definice Pia IX. z roku 1854: „Blahoslavená Panna Maria byla od prvního okamžiku svého početí pro zvláštní milost a výsadu všemohoucího Boha, vzhledem k zásluhám Ježíše Krista, Spasitele lidského rodu, uchráněna jakékoliv poskvrny dědičného hříchu.“ (DS 2803)

Panna Maria se představila v Lurdech jako Neposkvrněná, když po sedmnácti zjeveních řekla Bernadettě: „Já jsem Neposkvrněné Početí.“ A od té doby davy poutníků v Lurdech a dalších mariánských svatyních, množství uměleckých děl a insti-

Kardinál Sarah: Příčinou krize Církve je ztráta víry v reálnou přítomnost Krista v Eucharistii

Prefekt Kongregace pro nauku víry a disciplínu svátostí říká, že současná krize v katolické církvi pramení ze stále větší ztráty víry v reálnou přítomnost Krista v Eucharistii. Během nedávného interview diskutoval kardinál Robert Sarah o tom, proč je Církev v krizi. Uvedl, že podstatou této krize je krize víry v Eucharistii: „Úpadek víry v reálnou přítomnost Krista v Eucharistii je jádrem současné krize Církve a jejího úpadku, a to zejména na Západě.“

Guinejský kardinál vysvětlil, že ignorování Boha pramení z ignorování Boha nejprve v modlitbě a potom v každodenním životě: „Přímo propastná krize, již Církev v současnosti, zejména na Západě, prochází, je ovocem zapomenutí na Boha. Pokud není Bůh na prvním místě, všechno ostatní kolabuje. Kořenem každé krize ... je zapomenutí na prvenství Boha.“

Absolutně nevyhnutelnými pro překonání této krize v Církvi a společnosti jsou „skrytí světci“ – věrní kněží, zasvěcené osoby, rodiny –, kteří žijí svůj život zaměřený v první řadě na Boha. Rodiny, jimiž svět pohrdá, jsou „hrdiny této doby, mučedníky našeho století“. Množství věrných, anonymních kněží, kterým se oběť na oltáři, oběť mše svaté, stala smyslem

života, nese na bedrech toto břemeno Církve bez toho, že by si uvědomovali, jak velice jí tím pomáhají.

Kardinál Sarah vysvětlil, že je nutné, aby kněží setrvali v celibátu, protože svět nevyhnutelně potřebuje svědectví o tom, že jejich život je zcela soustředěn na Boha a zcela jemu zasvěcený: „Život kněze musí totiž světu jednoznačně dokazovat, že »Bůh sám stačí« a že modlitba, tento důvěrný a osobní vztah s Bohem, je ústředním bodem jeho života.“ Kardinál otevřeně a bez obalu tvrdí, že svatá Matka Církve potřebuje muže, kteří na sebe vezmou kříž celibátu: „Církev potřebuje kněze, aby svědčili o životě s křížem. Místo kněze je totiž na kříži; když slouží mši svatou, je u zdroje celého svého života, to je na kříži.“

Důvodem, proč se na Amazonské synodě v Římě (6.–27. října 2019) bojovalo o celibát, je, že svět a světsky smýšlející duchovenstvo nesnáší kříž, ohlašovaný životy celibátních kněží: „Celibát je jedním z konkrétních způsobů, jak prožíváme toto mystérium kříže v našem životě. Celibát vrývá do našeho těla kříž, a proto je pro tento moderní svět nesnesitelný. Kněžský celibát je pohoršením pro pokrokové lidi, protože »kříž je bláznovstvím pro ty, kdo jdou do záhuby« (1 Kor 1,18).“

Interview začalo otázkami o nejnovější kardinálově knize *The Day Is Now Far Spent* (Den se nachýlil). V ní Robert Sarah vyjadřuje svoji velmi vážnou starost o Církev, která se přímo trhá na kusy a trpí uprostřed velkého zmatku: „*Tato moje nejnovější kniha je syntézou. Usiluji v ní jasně popsat současnou situaci v Církvi a kořeny příčin, které ji přivedly do tohoto stavu. Poukazuje na závažné tělesné a duchovní následky toho, když člověk opustí Boha a zřekne se ho.*“

Název knihy má vyvolat ostražitost, abychom si uvědomili, že „západní civilizace se rozpadává“, a to díky úsilí barbarů, kteří tentokrát pocházejí z jejího středu, z jejího nitra. Je zde však také důvod pro naději, a to díky věrnosti Boha a neomylnosti nauky Církve: „*Naším prvořadým důvodem pro naději je proto Bůh sám. On nás totiž nikdy neopustí ani nezanechá! A my pevně a neochvějně věříme v jeho příslib. Pekelné brány nikdy nepřemohou katolickou církev. Ona bude navždy Archou spásy. Vždy v ní bude dost světla pro každého, kdo hledá pravdu s čistým a upřímným srdcem.*“

Zdroj: www.churchmilitant.com,
24. 9. 2019

(Redakčně upraveno)

tuci, které byly svěčeny pod záštitu Neposkvrněné, a krásný svátek 8. prosince tvoří nepřerušenu píseň víry a chvály této jedinečné Ženě, jisté naději pro lidstvo, která se nepřetržitě modlí za lidi před Božím trůnem.

Napodobujte její čistotu od hříchu a bojujte proti morálnímu zlu, abyste se více podobali Neposkvrněné Panně Marii.

4. NEPOSKVRNĚNÁ A JEJÍ VELKOLEPOST

Dcera Otce. Mezi stvořeními z tvůrčí Boží moci je Panna Maria vyvolenou dcerou Otce. A měla se mu co nejvíce podobat, jako se děti podobají svým rodičům. Proto nemohl nikdy obývat hřích (což je opak Boha) nejsvětější duši bytostí, která je vždy oblíbenou dcerou Otce.

Matka Božího Syna. Pro věčné Slovo Boží, které mělo být na oltáři kříže zpodobeno jako nejčistější oběť, pro ně nebylo vhodné brát lidskou tkáň z jiného těla, které bylo

dříve posedlé hříchem. Ježíš přijal tělo od Marie, bydlel v ní a žil s ní. A Ježíš, který měl nekonečnou Boží svatost, byl potěšen tím, že v jeho Matce byl příbytek všech svatých, neposkvrněných a očištěných od veškeré temnoty hříchu.

Ježíš přišel dát světu život. Proto byly zdrojem Ježíšova života vždy věci čisté a neposkvrněné.

Snoubenka Ducha Svatého. Boží Duch je Stvořitel a Dárce života. Jak je možné si myslet, že by Duch Svatý vzal tělo a krev od hříšné ženy k vytvoření dokonalého těla takového charakteru, jaký měl Kristus Spasitel?

Pokud přišel zachránit hříšné lidstvo, nedokážeme si ani představit, že by zdroje, kde Kristus pil, nemusely být čisté a křišťálové tak, jak je to vhodné pro božství Pána.

Tuto neposkvrněnost a velkou čistotu Panny Marie opěvuje lid, který zpívá v krásných verších:

*Jsi dcerou věčného Otce.
Matkou jeho Syna, světla pravdy;
vdaná za nejlepšího přítele,
třetí osobu Nejsvětější Trojice.*

*Takové skvělé místo
patří jen tobě, Paní,
pro tvoji velikou čistotu,
hlubokou pokoru.*

Blahopřejeme Vám, Paní.

Oslavme Pána! A hledejme pečlivě nejkrásnější očištění ve svém srdci, které Pán vždy chce vlastnit a obývat jako svatostánek.

(Pokračování)

Zdroj: Clemente Arranz Enjuto:
*Cien rostros de María para
la contemplación.
San Pablo, Madrid 1998.*

Přeložila -hk- (Redakčně upraveno)

Velké milosrdenství

„Jak krásné to bude v nebi!“

Kdo zemře v milosti v přátelství s Bohem, ale není ještě dokonale očištěn, může si být svojí věčnou spásou jistý. Prodělá však po smrti ještě očišťování, aby dosáhl svatosti, která je nutná, aby mohl vejít do radosti nebe.

Církev nazývá toto konečně očišťování vyvolených, které je odlišné od potrestání zavržených, *purgatorium* (očistec). Nauka víry o purgatoriu se odvozuje především z koncilů ve Florencii a v Tridentu. V návaznosti na určité texty z Písma (např. 1 Kor 3,15; 1 Petr 1,7) mluví církev o ohni očišťování. „Toto učení se také opírá o modlitbu za zemřelé, o níž hovoří již Písmo svaté: »Proto dal [Juda Makabejský] přinést smírnou oběť za mrtvé, aby jim byly odpuštěny hříchy.« (2 Mak 12,46)“ (*Katechismus katolické církve*, 1030–1032)

Proč očistec?

Mnoho duší je při odchodu z tohoto světa sice v bliženské lásce (možná díky obrácení v poslední chvíli), ale v průběhu svého pozemského života toužily tak málo po Bohu a jsou tak málo připraveny vejít do vroucné důvěrnosti s ním, že je nutná příprava! Účel očistce spočívá v tom, odstranit překážky, které brání vstupu do čistého Božího světla.

Svatá Kateřina z Janova říká: „Vidím, že Bůh už nezavírá ráj uzavřenou branou, protože kdo chce vstoupit, skutečně také vstoupí. Bůh je přece milosrdenství a stojí tu s rozvěřenou náručí, aby nás přijal do své slávy. Ale vidím také, že božská Bytost má takovou čistotu a jasnost, že duše, která má třeba malé nedokonalosti, se sama vrhá do očistce a zdá se jí, že se jí tím prokazuje velké milosrdenství, aby se tímto způsobem zbavila existujících překážek. Proto se duše po tomto poznání tam vrhají, aby byly ještě rychleji zbaveny překážek, aby zápalen lásky nastala jednota mezi Bohem a touto duší.“ (*Traktát o očistci*, kap. VIII. a IX.)

To jediné, co duši brání, aby se sjednotila s Bohem, je hřích. Ten ji špiní a nutí ke smíření a zraňuje duši v jejích schopnostech.

Účelem očistce je tedy očistit duši od jejích poskvrnění, osvobodit ji od trestů za hříchy a uzdravit ji od špatných sklonů.

Očištění od poskvrnění. – Nemůže jít o smrtelný hřích,⁽¹⁾ který zasluhuje peklo. Ale také duše ve stavu milosti může v okamžiku smrti být zatížena ještě nelitovanými a neodpuštěnými všedními hříchy. Zlých činů se dopustila, ale ty zůstávají v duchovní bytosti uchovány jako tmavá skvrna, dokud nebudou smazány protikladným činem, který se vyznačuje horoucí láskou: litostí, slzami pokání.

V očistci se duše odvrací úplně ode všech svých hříchů, a to skutkem čisté lásky k Bohu, která stačí k tomu, aby byly smazány.

Ale je možné se s tím spokojit? Nemělo by se to také napravit? Urovnat nepořádek, který byl způsoben hříchem, a nastolit spravedlnost? Aby se znovu obnovil pořádek, musí usmíření obsahovat v sobě trest, „pozemský trest“, který je úměrný vině. Vzpomeňme si na pokání, které si ukládali svätci za své hříchy. To je také cílem pokání, které se ve zpovědi požaduje.

Tento trest, který na sebe hříšník bere, se mu hned vrací v milosti Boží. Není to už trest ve vlastním slova smyslu: je svobodně zvolený a obětovaný. Proto jej označujeme jako zadostiučinění.

Pojem zadostiučinění pochází z latinského slova *satis-facere*, dosti činit. Skutečně se naskytá otázka, zda je „dosti učiněno“, když člověk dostane odpuštění jednoduše. Co jsou požadavky lásky vzhledem k tajemství lásky? Když jsme například ublížili svému příteli pomluvou, a tento přítel nám odpustil, můžeme se s tím spokojit? Instinktivně ve svém lidském srdci pocítujeme, že bychom měli dělat více, než pasivně přijmout odpuštění svého přítele.

K tomu je možné dodat: Když je bolest litosti, „zkroušenost“ srdce velmi intenzivní, dostačuje, aby způsobený nedostatek uvedla do pořádku a zpřetrhala všechny nedobré vazby. To je vidět v případě hříšnice v evangeliu, nad níž Pán řekl: „Jsou jí odpuštěny její hříchy, její četné hříchy, protože projevila mnoho lásky.“ (Lk 7,47) Obvykle tomu tak není, a duše musí ke své

zkroušenosti přidat úkon zadostiučinění, že nedostatky aktivně zlepší a namáhavě se zbaví toho, čeho se dostatečně nezřekla.

Tato nauka o zadostiučinění pochází z koncilu v Tridentu o utrpení Kristově. Ve svém lidském vědomí Kristus dobře ví, že Otec odpustil. Ale Ježíš si je vědom toho, že se s tím nemůže spokojit. Ze svobodné vůle přijímá kříž.

Je jasné, že Kristus učinil dost, že vykonal zadostiučinění za všechny hříchy lidí. K čemu je pak ještě očistec? Toto zdůrazňují protestanté, aby popřeli učení o očistci. Svätý Pavel odpovídá: „Nyní nacházím svou radost v utrpení, které pro vás podstupuji, a doplňuji na svém těle, co se nedostává na Kristových útrapách pro jeho tělo, jímž je církev.“ (Kol 1,24)

To neznamená, že zadostiučinění Kristovo není dostatečné. Chybí naše účast na zadostiučinění Kristově, která nepřidává nic k tomu, co On udělal, ale odpovídá přirozenému sklonu naší lásky, která vyžaduje, abychom také my něco udělali.

V očistci trpí duše s láskou k usmíření svých vin. Toto utrpení však není záslužné, jako by tomu bylo tady na zemi. Je také pasivnější. Duše usmíruje, co na zemi z nedbalosti neusmířila. Proto je utrpení v očistci hůře snesitelné než odpovídající zadostiučinění na zemi.

Ale toto utrpení obsahuje v sobě také ctnost – vyléčit duši do hloubky z jejích špatných sklonů. Bůh, který ji povolává k dokonalému sjednocení se sebou, jí musí opravdu dokonale očistit, aby se jí mohl úplně vydat. Každá stopa zla se musí vyloučit, každé zakrnění duše se musí odstranit.

Z toho vyplývá pro duši velmi hluboká proměna, která nastane v tavicím kelímku bliženské lásky, ale nenastane bez bolesti. Svätý Augustin říká: „Není možné nechat zajít bez bolesti, co člověk miloval.“ Je to radikální očista, jakou zakoušeli svätí už na tomto světě v moci smyslu a ducha.

Zdroj: Wie schön wird es im Himmel sein! (autor anonymní benediktinský mnich). Str. 65–71.

Z Maria heute 9/2018 přeložil -mp- (Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ K tematice smrtelného a všedního hříchu viz *Kompendium Katechismu katolické církve*, 394–396.

Slavnost Všech svatých

Myšlenka oslavovat všechny svaté společným svátkem pochází z Orientu ze 4. století. Tehdy byli slaveni jenom všichni svatí mučedníci. Svátek byl ustanoven na první neděli po Letnicích. V Římě nechal papež Bonifác IV. přeměnit v kostel Pantheon, darovaný jemu císařem Fokasem. (Pantheon byl postaven pro všechny bohy Agripou v roce 27 před Kristem k počtě Augusta.) Do tohoto chrámu dal přenést velké množství svatých relikvií a zasvětil jej 13. května 610 ke cti Matky Boží a všech svatých mučedníků, proto dostal svátek všech mučedníků toto datum. Řehoř IV. přeložil tento svátek v 9. století na 1. listopad. Tenkrát byl svátek rozšířen na všechny svaté, a tak našel vhodné místo na konci církevního roku, aby zobrazil slavné vyvrcholení Kristova království a nový příchod Pána.

ČTENÍ Z KAZÁNÍ SVATÉHO BEDY CTIHODNÉHO

Milovani! Slavíme dnes tímto radostným svátkem vzpomínku na všechny svaté. Nebe se raduje z jejich společenství, země z jejich ochrany. Jejich slavné vítězství je čestnou korunou církve svaté. Oč více se ukázali odvážnějšími v utrpení, o to slavněji září teď ve své slávě. Protože o co je větší boj, tím větší je sláva bojovníků. Triumf mučednictví je různým utrpením jen o to větší. Čím větší je bolest, o to větší bude také odměna. Naše Matka, katolická církev, která je roz-

šířena po celé zemi, se už poučila na své hlavě, Ježíši Kristu, aby se nebála nadávek, kříže a smrti. Ona bude stále silnější, nejenom odporem, ale také vytrvalostí. Ona pozvedá všechny z tohoto slavného zástupu ke slavnému vítězství. Opravdu blažená jsi, Matko Církvi! Tak velmi ozářená slávou, kterou ti daroval Bůh. Zdobí tě slavná krev vítězných mučedníků; obléká tě zářivě bílá nevinnost neporušené věrnosti! Ve tvém věnci z květin nechybí ani růže ani lilie.

Milovani! Teď se musíme všichni snažit, abychom byli hodni těchto obou poct: zářivě bílé koruny panenství a té purpurové červené koruny utrpení. V nebeském táboře bojovníků je věnec slávy pro všechny Kristovy bojovníky.

Boží nevýslovná, bezměrně velká dobrota se postarala také o to, aby doba námahy a boje netrvala dlouho nebo nekonečně, ale aby byla krátká a trvala takřka okamžik. V tomto krátkém, ubohém životě existují tedy boje a námahy, ale ve věčném za to koruny a odměny za zásluhy. Námahy dojdou brzy do konce, odměny za zásluhy platí věčně. Po temnotě tohoto života smí svatí hledět do zářivého světla a směji zakoušet blaženost, která daleko přesahuje všechna utrpení a hořkosti. To dosvědčuje také apoštol. Říká, že utrpení tohoto času nejsou ničím ve srovnání s budoucí slávou, která se nám zjeví.

*Ze Schweizerisches Katholisches
Sonntagsblatt 21/2014 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

Pomoc ubohým duším

Mše svatá pomáhá

Církev svatá prohlásila výslovně na koncilu v Tridentu, že ubohým duším můžeme nejvíce pomoci mší svatou. Jeden zbožný sluha Boží to vyjadřuje velmi krásně: „Oběť mše svaté je Bohu daleko příjemnější, než kdybychom mu přinesli k oběti tisíce světů naplněných serafy.“

Blahoslavenému Jindřichu Susovi se zjevila jedna ubohá duše a řekla: „Krve, krve, bratře, je potřeba, aby se nám ulevilo! Mše, mše, které jsme si navzájem slíbili, by se měly sloužit!“ Velké zmírnění přináší ubohým duším, když se po svatém proměňování obětuje za ně drahoceňná Krev Ježíše Krista.

Svatý František Borgia choval zvláštní lásku k duším v očistci. Nechal dokonce za některé pouliční lupiče, kteří byli popraveni, na svoje vlastní náklady sloužit 30 mší svatých. Když se později sám stal knězem, sloužil velmi často mší svatou k útěše ubohých duší.

Velkodušné odpuštění pomáhá

Když svatý František Saleský studoval v Padově, stalo se, že jeden student z nepozornosti zastřelil svého nejlepšího přítele. Jakmile to postřehl, hnal ho strachem k rychlému útěku. Aniž by si to uvědomil, schoval se v domě svého zabitého přítele.

Po krátké době přinesli nešťastné matce mrtvé tělo jejího syna. Teď se dozvěděla, že se viník skrývá v jejím domě. Byla však velmi bohabojná, velkodušně mu odpustila, a dokonce ho ukryla před jeho pronásledovateli. Potom se jí zjevil její mrtvý syn a řekl jí: „Tvoje velkodušné odpuštění, maminko, se Bohu tak zalíbilo, že mi odpustil všechny očištcové tresty, které bych jinak musel trpět dlouhou dobu.“

Almužny a skutky lásky pomáhají

Žádný jiný skutek lásky není v Písmu svatém více veleben a důrazně je doporučován jako dávání almužny. Čteme v něm:

„Voda zhasí plameny, almužna odpouští hříchy.“ (Sir 3,30) Tím se myslí ještě dosud neodpykané tresty za spáchané hříchy. „Bud' štedrý k chudému,“ připomíná nám Duch Svatý na jiném místě, „aby tvé požehnání bylo dokonalé“ (Sir 7,32), čímž Bůh chce naznačit, že bez almužen není žádné dokonalé smíření. Proto nemá ani svatý Tomáš žádné pochyby, když přičítá almužnám větší sílu zadostiučinění než modlitbě.

Svatá Markéta z Cortony pronesla tento výrok: „Kdyby lidé věděli, z jak velkého trápení štedrost ubohé duše vysvobozuje a jak velký poklad s sebou přináší, dali by za ně všechno!“ – Bůh nehledí ani tolik na velikost daru, ale na srdce, které bližnímu dar s láskou dává.

Zvláště se doporučují almužny pro vzdělávání kněží, pro apoštolát dobrého tisku a podobně.

Maria, Matka ubohých duší

Svaté Brigitě se zjevila Maria jako Matka ubohých duší v očistci. Vždyť všechno utrpení, které si zasloužily, bude zmírněno více nebo méně na její přimluvu.

Podle svatého Bernardina ze Sieny má Maria zvláštní moc nad dušemi nevěst Ježíše Krista: jak je utěšovat, tak také je osvobozovat.

Podle předpovědi papeže Jana XXII. má Maria o sobotách a svých svátcích sama sestupovat do očiště. Ctihodná sestra Pavla od svatě Terezie byla jednou v duchu přenesena do očiště. Uprostřed něho seděla ve velké záři Maria, obklopená nesčetnými zástupy andělů, jimž přikazovala osvobodit všechny ty duše, které jí věnovaly zvláštní pobožnost. Můžeme tedy

podat milé Matce Boží velký důkaz lásky, když se o sobotách mnoho pomodlíme za její děti v očiště.

Svatý Alfons z Liguori nás učí: „Jestliže chceme ubohým duším velmi pomoci, musíme je vždycky ve svých modlitbách odporoučet Nejblahoslavenější Panně Marii a za ně zvláště obětovat svatý růženec.“

Svaté přijímání pomáhá

Ludvík Blossius vyprávěl, že se mu zjevil jeden jeho známý služebník Boží, který zemřel, a ukazoval mu, že v očiště musí

strašně trpět, protože se velmi málo připravoval k přijetí svatého přijímání. Řekl mu: „Můj milý příteli, pro lásku, kterou jsme k sobě měli, tě prosím, přijmi se zbožnou přípravou a s velkou horlivostí jednou svatě přijímání za moji ubohou duši!“ Potom, co přítel tuto vroucnou prosbu splnil, zjevila se mu tato duše znovu, aby mu za účinnou pomoc srdečně poděkovala.

Ze Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 23/2014 přeložil -mp- (Redakčně upraveno)

Radka Blajdová

Co je to zádušní mše svatá?

Při zádušní mši svaté, které se říká také rekviem, se lidé modlí za spásu duše zemřelého. To se může dít buď přímo na jeho pohřbu, nebo je za jeho duši sloužena mše svatá.

Co je to zádušní mše svatá?

Podle křesťanských zvyků se pozůstali loučí se zemřelým jednak pohřbením jeho tělesných ostatků, a pak doprovodem jeho duše, což se děje prostřednictvím modlitby při mši svatě sloužené „za duši“ zemřelého, tedy zádušní mši.

Vzhledem k tomu, že text modlitby v latině začíná slovy *Requiem aeternam dona eis, Domine* (Odpočinutí věčné dej jim, Pane), označuje se zádušní mše svatá latinsky jako *requiem*. Má jednotný text modlitby, který byl původně zpíván jako gregoriánský chorál, později začali rekviem komponovat jako polyfonní dílo snad všichni významnější hudební skladatelé, například Wolfgang Amadeus Mozart nebo Antonín Dvořák.

Jak zádušní mše svatá probíhá?

Obřady probíhají většinou v kostele, ale mohou proběhnout také ve hřbitovní kapli, či výjimečně třeba v domě zemřelého. Po vstupních obřadech se koná bohoslužba slova, kde po evangeliu zazní homilie, nikoliv pohřební chvalořeč. Po ní následují přímlyvy, po nich přinášení obětních darů, někdy bývá zvykem přinášet s obětními dary také své osobní dary, tzv. ofěru, poté následuje eucharistická oběť.

Po přijímání a závěrečné modlitbě následuje obřad posledního rozloučení. Před jeho začátkem může zaznít vzpomínka na

zemřelého, kterou přečte kněz anebo někdo z pozůstalých, z přátel. Obřad vykonává kněz buď v mešním rouchu, nebo pluvíálu. Stojí přitom u rakve, obrácen tváří k lidu, spolu s ministranty, kteří drží svěcenou vodu a kadidlo. Obřad posledního rozloučení uvede kněz slovy: „*Je třeba prokázat našemu zemřelému poslední službu lásky, pohřbít ho a odevzdat Pánu Bohu,*“ a vyzve přítomné k modlitbě za zesnulého. Poté následuje zpěv na rozloučenou, kněz pokropí rakev zemřelého svěcenou vodou a okouří kadidlem. Po společné modlitbě se vynesou rakevy z kostela. Doprovází-li kněz i shromáždění zesnulého až na hřbitov, je možno vykonat obřad posledního rozloučení až u hrobu.

Za koho může být zádušní mše svatá sloužena?

Dle *Kodexu kanonického práva* mají mít všichni zemřelí křesťané církevní pohřeb, při kterém jim církev vyprošuje duchovní pomoc, prokazuje úctu jejich tělům a zároveň živým dodává útěchu z naděje. (CIC 1176) To samé platí i pro katechumeny a děti, jejichž rodiče je chtěli nechat pokřtít, a které zemřely před pokřtěním. Pokřtěným členům některé nekatolické církve nebo církevního společenství lze dovolit církevní pohřeb podle rozumného rozhodnutí místního ordináře, pokud není dosažitelný vlastní duchovní a není známo, že by si to nepřáli. (CIC 1183). Za

nepokřtěné může být také sloužena zádušní mše svatá, ale podle kanonického práva ji musí knězi povolit jeho ordinář (CIC 1184, par. 2).

Církevně nemohou být pohřbeni ti, kdo před smrtí neprojevili žádné známky kajinosti. Týká se to notoricky známých odpadlíků, bludařů a schizmatiků, těch, kteří zvolili kremaci z důvodů odporujících křesťanské víře, či jiných veřejných hříšníků, kterým nelze dovolit křesťanský pohřeb pro veřejné pohoršení věřících. Za tyto osoby je také nutno odepřít jakoukoliv pohřební mši svatou. (CIC 1184-1185)

Kdy může být zádušní mše svatá sloužena?

Zádušní mši svatou může kněz sloužit jako součást pohřebního obřadu přímo v den posledního rozloučení. Může se ale konat i v jiný den, i před vlastním pohřbem. Během bohoslužby se pozůstali loučí se zemřelým a modlí se za spásu jeho duše.

Zádušní mše svatá je příležitostí, aby se celé rodiny šly společně přimlouvav za svého zemřelého. Každý rok je sloužena 2. listopadu na tzv. *Dušičky* zádušní mše svatá za všechny věrné zemřelé.

Historie modliteb za zemřelé

Existuje dlouhá křesťanská tradice modliteb za zemřelé, které kladou důraz

na to, aby zesnulé získali odpuštění a vzkříšený život, jak o tom učí mnoho církevních otců, jako například Tertulián, Órigenés, Efraim, Cyprián, Ambrož, Augustin, Bazil Veliký, Řehoř Nysský, Řehoř Nazíánský, Řehoř Veliký nebo třeba i Martin Luther.

Již první křesťané si byli vědomi, že tato jednota trvá za hranice smrti, a spojovali živé i mrtvé do „společenství svatých“, které tvoří věřící putující zde na zemi (církev putující), duše trpící v očistci (církev očišťující se) a svatí v nebi (církev vítězná). Všichni jsou spojeni s Kristem, pramenem všech milostí, a tvoří jedno nadpřirozené společenství.

První křesťané se modlili za zemřelé, pohřbívali je do katakomb, kde na jejich hroby vytesali také prosby o modlitbu. Již v prvním století si byli křesťané vědomi, že na nich leží povinnost neopouštět své zemřelé, ale nadále jim pomáhat ve směřování k Bohu. Proto slavili eucharistickou oběť na náhrobcích svých mučedníků a o výročních slavnostech se modlili za další zemřelé, pohřbené kolem nich. Ra-

na slavení eucharistie, dochovaná například v apokryfních skutcích sv. Jana (z roku 170), se často konala u hrobu buď třetí den po pohřbu, nebo po roce. Do třetího století bylo zvykem modlit se za zemřelé v den výročí jejich úmrtí. Takové modlitby nebyly pouze soukromou praxí, ale např. když roku 337 zemřel císař Konstantin, bylo jeho tělo vystaveno před oltářem a kněží a lid se modlil za jeho duši.

Apoštolská konstituce ze 3. století obsahuje formuli: „*Modleme se za naše bratry, kteří zesnuli v Kristu; aby jim Bůh, jenž ve své lásce k člověku přijal lásku zemřelého, odpustil každou vinu a v milosrdenství a shovívavosti je přijal do náruče Abrahámovy s těmi, kteří se v tomto životě líbili Bohu.*“

K modlitbám za zemřelé nás povzbuzuje Písmo svaté

Uveďme alespoň dva příklady. Ve Starém zákoně je ve 2. knize Makabejské napsáno: „*Nato uspořádal (Juda Makabejský) ve vojsku sbírku a poslal do Jeruzaléma dva tisíce drachem, aby byly přineseny oběti za padlé. Bylo to krásné a šlechteté*

jednání, vždyť Juda přitom myslel na vzkříšení. Kdyby nebyl přesvědčen, že padlí vstanou, bylo by zbytečné a marné modlit se za mrtvé. On však byl přesvědčen, že těm, kdo zemřeli ve zbožnosti, je připravena nejkrásnější odměna. To je vznešená a zbožná myšlenka – proto dal přinést smírcí oběti za mrtvé, aby jim byly odpuštěny hříchy.“ (2 Mak 12,43–45)

V Novém zákoně vidíme u Ježíšových přátel velikou víru v Ježíšovu moc a sílu jeho přimluvy. Není nic, co by mu Otec odmítl: „*Ale i tak vím, že začkoli požádáš Boha, Bůh ti dá.*“ (Jan 11,22) V rozhovoru mezi Ježíšem a Martou, které zemřel bratr Lazar, dává Ježíš jistotu, že náš život má pokračování: „*Ježíš jí řekl: »Tvůj bratr vstane.« Řekla mu Marta: »Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.« Ježíš jí řekl: »Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?«*“ (Jan 11,23–26)

Z www.cirkev.cz, 11. 10. 2019
(Redakčně upraveno)

Raoul Plus SJ

Život s Bohem (4)

HLAVA III.

PŘETRŽENÍ DŮVĚRNOSTI S BOHEM

In propria venit et sui eum non receperunt. – Do vlastního přišel a vlastní ho nepřijali. (Jan 1,11)

„Bůh přišel mezi své a vlastní ho nepřijali!“

Konstatování tak krutě bolestné a vždy pravdivé! Bůh si vyvolil u nás „svůj dům“. Nejen prosté místo přechodné zastávky. Trvalý příbytek, chceme-li.

A my ho svými hříchy vyhazujeme! Nechceme, aby v našem příbytku byl jeho příbytek!

I když jsme si očistili duši, vzpomínka na smutné hosty, kterým jsme kdysi poskytlí útočiště ve svém srdci, páli stále...

Napravme to mnohonásobnou láskou.

A když jsme byli tak šťastní, že jsme zůstali ve stavu milosti, obětujeme svoji

vroucí důvěrnost s Bohem jako náhradu za druhé.

* * *

Ze stanoviska našeho nadpřirozeného určení být, a přitom nebýt ve stavu milosti, znamená nebýt. Svätý Pavel říká: „*Caritatem si non habuero, nihil sum.*“ (1 Kor 13,2) Když nemám lásku, nejsem nic.

Hřích, který nás sám o sobě vrhá do věčné smrti, nás v pravém slova smyslu strhuje do nicoty. Pán Ježíš řekl o Jidášovi: „*Pro toho člověka by bylo lépe, aby se nebyl narodil!*“ (Mt 26,24)

Být člověkem, čistě člověkem, to odpovídá abstraktnímu rozměru, nikoliv skutečnosti.

Svätý, anebo **hříšník**: nic prostředního.

Člověk nebyl stvořen podle sentence filosofa, ale podle plánu Božího. A podle plánu Božího jsme **nadpřirozené** bytosti, čili stojíme nad přírodou.

Samovolně se ponížovat, jaké to neblahé počínání!

Křesťanská dokonalost znamená být „bohem“, laická znamená být jen „člověkem“.

Člověkem! Kdybychom se přitom aspoň usilovali slovu „člověk“ zachovat vždy jeho vlastní hodnotu!

Co je **zatracený**? Člověk navždy zbařený lásky; člověk, v němž Bůh již není.

Být zatracený: být „laicizovaný“ na věky.

Život „bez Boha“ je zatracení již zde na zemi.

Zatracení je „laicizování“, navěky zpečetěné.

Jakým strašným divadlem je ztroskotání Božího dítěte pro zrak andělů! Jak nevýslovně hrozné to musí být pro zrak Boha, který vidí celou strašlivou skutečnost zatracení!

* * *

Za války v roce 1914, když se rodina Sartova musela evakuovat z Benátek, napsala na zdi svého domu: „Šetřete příby-

tek papeže Pia X. " Jak málo lidí šetří svoji vlastní duši, přibýtek Boží!

Při křtu nás kněz starostlivě upozornil, abychom žili *bez poskvrny*. „Vezmi toto čisté roucho. Pamatuj, že je máš přinést *neposkvrněné* před soudnou stolicí Boží.“

U mnohých lidí pohostinství, jež poskytují Bohu, spočívá v tom, že ho pochovávají do svého srdce jako do nějakého hrobu.

Kolik duší se podobá Olivové zahradě z večera Zeleného čtvrtku! Pán Ježíš je v ní. Ale zapomínáme bdít, být mu společníky. A snad se také v nás něco jako by ve tmě zvedá, aby spáchalo vraždu.

Na to musí být Bůh skutečně Bohem, aby se nebál vejít do domu, který mu já poskytnu. Když vážně přemyslím o sobě, já sám se stydím vstoupit do svého nitra.

Prochází kolem mne živý člověk. Skutečně *živý*? Anebo *mrtvý*?

„Kolik lidí žije, aniž by tušili, že jsou již dávno mrtví!“

Málo lidí má odvahu přebývat s mrtvým v jednom pokoji.

A kolik jich žije s mrtvou duší, nesouce ji v sobě!

Ezechiel před chrámovou zdí u vchodu do vnitřní brány, obrácené na sever. „Myslíš,“ říká mu Pán, „že zde není nic jiného, než to, co se ti zdá? Probož zeď a uvidíš!“ Ezechiel probořil zeď a uviděl všelijaké plazy a ohyzdná zvířata, která se stala modlami Izraele.

„Probož ještě dále,“ řekl Pán. Ezechiel uviděl velké množství žen, oplakávajících Tamuzovu smrt.

„Ještě dále!“ A prorok spatřil pětadvacet mužů, kteří se obraceli zády k chrámu pravého Boha a klaněli se slunci. (srov. Ez 8,5-18)

Schopnost vzpomínat – jak bolestná výsada! *Peccatum meum ... contra me ... semper*. Můj hřích ... přede mnou ... je stále.

Není tragičtějšího nářku v lidských dějinách. Jak silná je schopnost zapomenout! A jaká muka, muset vzpomínat!

Hřích se vždy staví mezi mne a Boha. Pokaždé, kdy se pokouším přijít do styku s Bohem, je zde hřích, můj hřích, *můj - meum*. Kdykoliv se odmlčím, vynořuje se! David říkal „můj“. A já? Rovněž v jednotlivém čísle, anebo v množném?

Mukou není toužit *dopředu*, ale muset litovat *zpět*. Obrácená Tantalova mu-

ka. Koule, kterou s sebou vleče galejník Orel, jenž se vrhl na antilopu a už ji nepustí. Vzpomínka, která svým pařavým zobákem, vždy nenasytným, píchá a působí krvavé rány a důkladně rozryje každý záhyb.

Když se nám zdá, že již cítíme pokoj, utišení, ach! Znovu ostrá bolest! Zase zobák vzpomínky! *Peccatum ... semper!* Hřích ... stále!

Kdo mi dá požehnanou schopnost vzpomínat?

Kéž bychom ve chvíli hříchu mysleli na to, že nám na celý život uvalí jařmo vzpomínky!

Tam, v tmavém koutě dříme ta ohava za železnou mříží, za níž jsem ji já sám starostlivě zamkl. Je to ona, vzpomínka! Ještě dýchá. Je tam již deset let, dvacet, čtyřicet! Nemůže zemřít. A na jejích pařátech jsou snad stopy něčeho, před čím se chvějí hrůzou. Možná na nich lpí krev neviných?

Ve starých středověkých hradech, když všechno spalo, předek procházel síněmi podél galérie obrazů, které pověšené po stěnách hlásaly na plátně historii jeho slavných „činů“.

Když všechno ztichne a přestane hluk a vstoupíme do svého muzea vzpomínek, ať už v něm visí velké fresky, anebo jednoduché obrazy – jaká to strašná výstava porážek!

Co si o mně myslí druzi? Nevím. Na tom málo záleží! Co jsem? ... To je hlavní!

Pohrdat sebou samým, to se nám stěží daří!

Přínosné je myslet na naši strašnou schopnost *ke zlému*, která k naší hanbě zůstává v nás i ve chvílích, kdy je náš život zcela věrný.

Ještě užitečnější je myslet na naši velkolepou schopnost *k dobrému*, která je, často bez našeho vědomí, zahrabaná v našem bytí, jež bylo, anebo myslím i teď je, jedno z nejhříšnějších.

Bolestná vzpomínka na naše poklesky je velmi dobrá pro špatné duše, ale někdy může být špatná pro duše dobré.

* * *

Jak nešťastní bychom byli, kdyby nebylo *rozhrěšení!*

Smrtný hřích ... Bůh odchází. Rozhrěšení ... Bůh se vrací. Jaká podivná moc v ruce kněze, žehnající znamením kříže nad lítostným přiznáním našich hříchů!

Jedno otočení vypínače a Niagarské vodopády rozsvítí celou Ameriku. – *Ego te absolvo*; a hle, Niagara Božího odpuštění vlévající se do naší duše, navždy vyžene z ní všechnu naši špinu.

Zpověď je více než tvoření. Stvořit znamená vytrhnout z nicoty.⁽¹⁾ Zpověď však vrhá zpět do nicoty. Přivést nic tam, kde byl *hřích*, vyžaduje větší moc než položit něco tam, kde předtím nebylo nic. Bůh učinil tento zázrak. Ke stvoření mu stačila účinná myšlenka. K odpuštění je třeba účinného zapomenutí. A on to také dělá. Zázrak svátosti pokání.

A navíc, ledacos nás tísní v našich vztazích s Bohem. Je příliš velký. A já jsem zase příliš ubohý. Pokaždé, při každém rozhovoru, o který ho žádám, mě toto vědomí mé ubohosti sráží.

On má bohatství *za oba!*

Ostatně, proč hovořit o sobě? Zkusme mluvit s ním *o něm*.

– Jak se mohu k tomu odvážit při své ubohosti?

– Zadržuje tě pocit dálky mezi tebou a Bohem? Připomeň si, co všechno Bůh udělal, aby překonal tuto vzdálenost.

Vzdálenost z nebe k nám. Od nás k tobě, do tvé duše, ba až tak daleko, aby byl jedno s tebou: „*Tu in me et ego in te et sic noc in unum.*“⁽²⁾

Proč zdůrazňovat nemožnost důvěrného styku s Bohem, když Bůh tuto nemožnost odstranil, když skutečně dokonalé společenství života, jména, majetků a dědictví?⁽³⁾

Hřích nikdy není překážkou naší lásky k Bohu, ani lásky Boha k nám, když mezi naším hříchem a námi stojí *lítost a důvěra*.

Podívejme se na Magdalénu. V Betánii ji Mistr volá. Když byl na kříži, chtěl, aby byla u jeho nohou. Po zmrtvýchvstání ji zase chce mít mezi prvními ženami, jdoucími k jeho hrobu.

Copak je možné ještě zoufat?

Ale nemohu zapomenout, že existuje blahoslavenství, jež je vyhrazeno jenom pro ty, kdo jsou čistého srdce. Já jsem však zhřešil. Navždy jsem zbaven radosti důvěrného života s Bohem! „*Mundo corde ... videbunt.*“ – „Čistého srdce ... uvidí.“ (Mt 5,8) Čistí – uzavřená kasta! Ti ubozí žízňiví, již zhřešili, kterým však Bůh ve svém milosrdenství ponechal jejich žízeň, jak ti budou vidět? Jsou definitivně, neodvolatelně vyloučeni?

Nikoliv... Ježíš sestoupil z hory. A pro mravní bídy, které vidí, má druhou řeč. Mohlo by se říci, že opravuje svoje první tvrzení, přičemž však nic z něho neodvolává. Je něco, co může soutěžit s čistotou: láska. *Quia dilexit multum*. Protože projevila velkou lásku. (srov. Lk 7,47)

Magdaléna milovala. A Kristus o velikonočním ránu se jí ukáže, *videbunt*, jí, první. Dříve než svatému Janovi!

Blahoslavení, kdo milují. Kdo zhřešili, mohou rovněž „vidět“ Boha.

Ale když už se jednou Magdaléna odala Bohu, již nezhřešila. Může nám Pán odpustit i tehdy, když zradíme svoje sliby po odevzdání se jemu?

Podívejme se na svatého Petra. Před hodinou byl na svém prvním svatém přijímání. Právě dostal svátost kněžství. A třikrát zapře.

Kde jste viděli, že Pán Ježíš neodpus-til? Petra učinil hlavou své Církve.

* * *

Pro oficiální svatost jsou vyžadována vyšetření, procesy, komise.

Svatost *sama o sobě* spočívá ve stavu posvěcující milosti.

Že je svatost maličkostí? Naopak můžeme říci: „Stav milosti je stav *hrdinství*.“

„Být ve stavu *obětování*“ prakticky znamená totéž jako „být ve stavu milosti“.

„Myslel jsem,“ vkládá Newman do Calistiniých úst, „že není možné, aby existoval křesťan bez horlivosti.“

Žel Bohu! ...

Pouze nad jednou věcí bychom se měli zhrozit: že dostáváme tolik pozvání stoupat, a že stále zůstáváme na úrovni *průměrnosti* – ba řekl bych, ještě níže.

„Hle, co jsi,“ řekne nám Bůh. „Hle, co jsem chtěl, abys byl. Srovnej!“

Věrnost milostem, které dostáváme, by měla být naší jedinou starostí. Pokud jsme horliví, od ní jediné závisí stupeň našich ctností. Jsme-li hříšníci, ona jediná je zárukou našeho budoucího života.

Mnoho svatých životů vyrostlo z jediného *počátečního* vnuknutí, které bylo plně přijato.

Jedna odmítnutá milost vyvolá bázeň i v dalších, které měly po ní přijít. Jako by měly strach, že je stihne tentýž osud, a přibližují se proto k naší duši mnohem nesměleji. Bůh je musí povzbuzovat, aby přece jen zaklepaly na naše dveře.

Dvě věty stejně pravdivé: Každá ztráta milosti, ať je jakákoliv, je nenapravitelná. Vždy je ještě čas všechno napravit.

Ježíš svaté duši: „V mnohých duších jsem jako neplodný poklad; mají mě, protože mají milost, ale mne v sobě neuplatňují. Přinášej mi za to náhrady!“

A v kolika srdcích Bůh vůbec není! Dávejme náhrady i za to!

Svět se odtahuje od Boha. Přitáhněme Boha do hloubky svého nitra a přitulme se k němu. Láska je náhradou za opovrhování, důvěrnost za zapominání.

* * *

„Kde jsi byl, Pane, když moje duše byla tak zarmoucená pokušením?“

»V tobě, protože já jsem věrný; já se nikdy nevzdám, pokud mě nevyženou hříchem.«

»Když jsi byl ve mně, jak jsem tě mohla necítit? Jak je možné, že jsouc tak blízko u ohně, necítila jsem teplo, ale pouze zimu, smutek a hořkost a že

se mi zdálo, že jsem celá zavalená smrtelnými hříchy?«

»Chceš vědět, jak jsem byl v tobě přítomen? Řekni mi, v čem spočívá smrtelný hřích! Jen ve vůli. Nic není hříchem ani ctností, co se nevykonalo dobrovolně. Tvoje vůle se nezúčastnila na hříchu; protože jinak bys byla měla zálibu ve špatných myšlenkách d'ábla. Naopak, ty jsi vzdychala a trpěla strachem, že mě urážíš. Vidiš, že i uprostřed těchto bojů tajně přebývám v tobě. Toto rozhodnutí zůstat mi věrnou bylo znamením, že jsem tě nepustil. Víš, jak jsem tehdy spojený s tebou, ačkoli ty nic necítíš? Mysli na můj kříž. Byl jsem šťastný ve spojení mé božské přirozenosti s přirozeností lidskou; a přece moje tělo trpělo, neboť Otec od táhl od něj svoji moc. Nechal mě trpět; avšak nepřetrhl spoje, které ho neustále vážou se mnou. Tak i já často odtahuji útěchu; nikdy však ne milost. Milost lze pozbyt jen smrtelným hříchem.«⁽⁴⁾

(Pokračování)

Ze slovenského překladu
„Život s Bohem“
prof. Štefana Gregoroviče
původního titulu „Vivre avec Dieu“.
Vydal Posol Božského Srdca Ježíšovo,
Trnava 1948.

Český překlad -dd-

(Redakčně upraveno)

Poznámky:

(1) V tom smyslu, že Bohu způsobená urážka (vína) je zrušena.

(2) Tomáš KEMPENSKÝ *Následování Krista*, IV, 13, 4.

(3) Z dopisu sv. Claude de la Colombière (č. 44) jistě řeholníci, pokoušené zoufalstvím: „Zdá se mi, že čtu ve Vašem svědomí a že tam nacházím nevděk vůči Vašemu největšímu Dobrodinci. Ale i toto všechno mě jen více přesvědčuje o milosrdenství Božím vůči Vám, protože i Vás zahrnul tou nekonečnou dobrotou, jakou se štědře rozdává duším, do kterých ho nic nepřitahuje, jen jeho vlastní štědrost a radost, kterou má z toho, že nám prokazuje dobro.“

(4) Sv. Kateřina SIENSKÁ *Lettres*. Poussielgue, 1886. 2. vyd., sv. III., list CXCIX, str. 200-201.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Evangelium - Lk 18,9-14

Některým lidem, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl Ježíš toto podobenství: „Dva lidé šli do chrámu, aby se modlili; jeden byl farizeus a druhý celník. Farizeus se postavil a modlil se v duchu takto: »Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé: lupiči, podvodníci, cizoložníci nebo i jako tamhleten cel-

ník. Postím se dvakrát za týden, odvádím desátky ze všech svých příjmů.« Celník však zůstal stát vzadu a neodvažoval se ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal: »Bože, buď milostiv mně hříšnému!« Říkám vám: Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“

Pondělí 28. 10. 2019

6:05 Noční univerzita: Eduard Stehlík – Československé legie a vznik samostatné ČSR **7:20** Tanzanie – Zanzibar: Jsme odvážní **7:50** Ars Vaticana **8:05** Buon giorno s Františkem **9:00** V pohorách po horách (64. díl): Dráteníčky **9:10** Harfa Noemova: Život a dílo Ludwiga van Beethovena **9:40** Pod lampou: 100 let Československa a dnešek **11:10** Credo: Korouhve Karla Rechlika **11:35** Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Cesta domů **11:40** Sedmihlásky (154. díl): Dudaly dudanky **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Klapka (108. díl): Klapka se Zdeňkem Zbořilem **14:00** Po stopách apoštola Pavla (6. díl) **14:35** Zámek Židlochovice – zahrada času **15:10** Terra Santa News: 23. 10. 2019 **15:35** V souvislostech **16:00** Noční univerzita: ThLic. Veronika Barátová – Rodina jako obraz Boží **16:45** Jak potkávat svět (72. díl): S Radimem Zenklem **18:10** Můj chrám: Barbora Černošková, kostel sv. Augustina v Brně **18:35** Mašinky (1. díl): O neposedné kolejnici **18:45** Sedmihlásky (154. díl): Dudaly dudanky **18:50** Víra do kapsy **19:05** Vezmi a čti: Říjen 2019 [P] **19:20** Přejeme si ... **19:35** Má vlast: Kroměříž **21:00** K jádru věci: S Michalem Stehlikem [L] **22:05** ARTBITR – Kulturní magazín (83. díl) [P] **22:15** Kulatý stůl: Memento mori **23:50** Odkaz předků (3. díl): Ročov **0:10** Noční univerzita: P. Josef Prokeš – Ponesete hojné ovoce **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 29. 10. 2019

6:05 Pod lampou **8:05** Země neočekávaného – Papua Nová Guinea **8:35** V souvislostech **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Peru – Cesta slibu **9:40** Outdoor Films s Anetou a Jakubem Novákovými a Michalem Činčialou (83. díl): Jak se vhodně obléknout při sportu **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** V pohorách po horách (64. díl): Dráteníčky **13:00** Rok na Svatém Hostyně **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Na pořadu rodina (1. díl): Máme velkou rodinu **15:35** Collegium orientale **16:00** Harfa Noemova: Život a dílo Ludwiga van Beethovena **16:25** Řád svatého Huberta **16:50** Cvrlikání (71. díl): AG Flek **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Mašinky (2. díl): O neposlušném semaforu **18:40** Sedmihlásky (154. díl): Dudaly dudanky **18:45** Hermie a potopa **19:20** Ars Vaticana **19:30** Zpravodajské Noeviny: 29. 10. 2019 [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Klapka (109. díl): Klapka s Ing. Ľuborem Patschem [P] **21:10** Řeckokatolický magazín (217. díl) [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Má vlast: Mořice **23:10** Terra Santa News: 23. 10. 2019 **23:35** Letem jazzem (4. díl) **0:45** Světlo pro Evropu (14. díl): Hoří Amazonie, ale hoří to i u nás... **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 30. 10. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 29. 10. 2019 **6:25** Mwebare kwija – Klinika v buši **6:45** Dedičstvo národov: MFF Myjava 2019 **8:10** Noční univerzita: ThLic. Veronika Barátová – Rodina jako obraz Boží **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:40** Bolívie – V srdci Bolívie **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** K jádru věci: S Michalem Stehlikem **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Na pořadu rodina (2. díl): Prázdniny, dovolená **15:35** Zpravodajské Noeviny: 29. 10. 2019 **16:00** Můj chrám: Barbora Černošková, kostel sv. Augustina v Brně **16:20** Víra do kapsy: Krása **16:35** U NÁS aneb Od címbálu o lidové kultuře (149. díl): Mladina 65 **18:00** Živě

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

s Noe [P] **18:30** Mašinky (3. díl): Jak se kluci učili pís-kat **18:40** Sedmihlásky (154. díl): Dudaly dudanky **18:45** Mezi pražci (80. díl): Říjen 2019 **19:30** Terra Santa News: 30. 10. 2019 [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Adorace [L] **21:10** Gubstov se doplout aneb Umění doprovázet (1. díl): O povolání ke službě **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Noční univerzita: Miriam Swaffield – Budete mými učedníky [P] **22:55** Harfa Noemova: J. B. Pergolesi: Stabat Mater Dolorosa **23:20** Po stopách apoštola Pavla (6. díl) **23:55** Generální audience papeže Františka **0:20** Večer chval (80. díl) **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 31. 10. 2019

6:05 Pro vita mundi: P. Stanislav Lekavý (1. díl) **6:35** Dopisy z rovníku **7:15** Muzikanti, hrajte **7:45** Vezmi a čti: Říjen 2019 **8:05** Gubstov Ištok – Kříž je moje cesta **8:25** Terra Santa News: 30. 10. 2019 **8:45** Světlo pro Evropu (14. díl): Hoří Amazonie, ale hoří to i u nás... **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Opřu se o florbalovou hůl **9:40** Kulatý stůl: Memento mori **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Brána poutníků: Oratorium Jiřího Pavlíci **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Na pořadu rodina (4. díl): Nevzdali jsme to **15:35** Generální audience papeže Františka **16:00** Zpravodajské Noeviny: 29. 10. 2019 **16:25** Outdoor Films s Anetou a Jakubem Novákovými a Michalem Činčialou (83. díl): Jak se vhodně obléknout při sportu **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Mašinky (4. díl): O červeném motoráku **18:40** Sedmihlásky (154. díl): Dudaly dudanky **18:45** Řeckokatolický magazín (217. díl) **19:00** Večeře u Slováka: 31. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 31. 10. 2019 [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Papež František: Můj život **20:55** Ukrajina – Nádherné svědectví sester z Ukrajiny [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Pod lampou [P] **0:15** Blahorečení Tita Zemana **0:40** Zpravodajské Noeviny: 31. 10. 2019 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 1. 11. 2019

6:05 Pro vita mundi: P. Stanislav Lekavý (2. díl) **7:05** Zpravodajské Noeviny: 31. 10. 2019 **7:30** Noční univerzita: Miriam Swaffield – Budete mými učedníky **8:20** Po stopách apoštola Pavla (6. díl) **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Petr Bende & Pavel Helan na Mohelnickém Dostavníku 2013 **10:00** ARTBITR – Kulturní magazín (83. díl) **10:10** K jádru věci: s Michalem Stehlikem **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:15** Mše svatá ze Slavnosti Všech svatých z kaple Telepace [L] **13:00** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (1. díl): O povolání ke službě **13:20** Harfa Noemova: J. B. Pergolesi: Stabat Mater Dolorosa **13:40** Vezmi a čti: Říjen 2019 **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Na pořadu rodina (5. díl): Děti na zemi i v nebi **15:35** Zpravodajské Noeviny: 31. 10. 2019 **16:00** Neoblomný kardinál **16:50** Klapka (109. díl): Klapka s Ing. Ľuborem Patschem **18:00** Živě

s Noe [P] **18:30** Mašinky (5. díl): O mašince s voňavým kouřem **18:40** Sedmihlásky (154. díl): Dudaly dudanky **18:45** P. Richard Henkes **19:40** ARTBITR – Kulturní magazín (83. díl) **19:50** Přejeme si ... **20:05** Noemova pošta: říjen 2019 [L] **21:40** Živě s Noe [P] **22:20** Dobrodružství před kamerou (2. díl) **23:25** V pohorách po horách (64. díl): Dráteníčky **23:35** Večeře u Slováka: 31. neděle v mezidobí **0:05** Letem jazzem (4. díl) **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 2. 11. 2019

6:05 Pro vita mundi: Anděla Bílková (1. díl) **6:45** Můj chrám: Barbora Černošková, kostel sv. Augustina v Brně **7:05** Outdoor Films s Andreou Radomskou (55. díl): Doprovázení umírajících **8:40** Sedmihlásky (154. díl): Dudaly dudanky **8:45** Hermie a potopa **9:25** GOODwillBOY III. (7. díl): Bishop day **10:10** V posteli POD NEBESY (7. díl) **11:05** Zřím Řím **11:25** Zpravodajské Noeviny: 31. 10. 2019 **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Pod lampou **14:10** Terra Santa News: 30. 10. 2019 **14:30** Večeře u Slováka: 31. neděle v mezidobí **15:00** Mše ze slavnosti Všech svatých z římského hřbitova Verano [L] **16:25** Země neočekávaného – Papua Nová Guinea **16:55** Hosté naší milí: Rožnovské slavnosti 2019 [P] **18:00** Po stopách apoštola Pavla (7. díl) **18:30** Mašinky (5. díl): O mašince s voňavým kouřem **18:40** Sedmihlásky (154. díl): Dudaly dudanky **18:45** Muzikanti, hrajte **19:15** Světlo pro Evropu (14. díl): Hoří Amazonie, ale hoří to i u nás... [P] **19:30** V souvislostech [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2018, 2. díl [P] **20:45** V pohorách po horách (65. díl): Strážov – Strážovské vrchy **21:00** Mezi pražci (81. díl): Listopad 2019 [P] **21:50** Živě s Noe **23:00** Má vlast: Kroměříž **0:25** Noční univerzita: ThLic. Veronika Barátová – Rodina jako obraz Boží **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 3. 11. 2019

6:05 Pro vita mundi: Anděla Bílková (2. díl) **6:45** Tanzanie – Zanzibar: Jsme odvážní **7:15** Ars Vaticana **7:25** BET LECHÉM – vnitřní domov (11. díl): Molly Mattathil – sestra paulínka z Indie **7:40** Bez hábitu: Paulání **8:45** Vezmi a čti: Říjen 2019 **9:00** Večeře u Slováka: 31. neděle v mezidobí **9:30** Mše svatá z kostela Navštívení Panny Marie: Břeclav – Poštorná [L] **11:05** Meditační kaple sv. Jana Pavla II. v Ústí nad Orlicí **11:15** Řeckokatolický magazín (217. díl) **11:35** ARTBITR – Kulturní magazín (83. díl) **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Světlo pro Evropu (14. díl): Hoří Amazonie, ale hoří to i u nás... **12:50** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News [P] **13:35** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2018, 2. díl **14:20** Muzikanti, hrajte **14:50** Bolívie – V srdci Bolívie **15:25** Noční univerzita: Miriam Swaffield – Budete mými učedníky **16:15** Ukrajina – Nádherné svědectví sester z Ukrajiny **16:50** Živě s Noe **18:00** Sedmihlásky (150. díl): A kedz rano stanem **18:05** Hermie a jeho přítel: Milo, bezbožná kudlanka nábožná **18:40** CampFest 2018 **19:30** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (1. díl): O povolání ke službě **19:50** Přejeme si ... **20:05** Missio magazín: listopad 2019 [P] **21:05** Litevská mytologie: Svatováclavský hudební festival 2019 [P] **22:45** V souvislostech **23:05** Klapka (109. díl): Klapka s Ing. Ľuborem Patschem **0:10** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:25** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 28. 10. o 13:55 hod.: Večerná univerzita (Amy Daughton – Nádej a omylný človek)

Prednáška z medzinárodného kongresu o nádeji.

Utorok 29. 10. o 21:15 hod.: Poznačení Bohom: Sv. Katarína Sienská (dokument)

Katarína Sienská, dominikánka, ktorá sa zasvätila pomoci tým najbiednejším. Mystička, bojujúca za jednotu Cirkvi, ktorá písala listy pápežom a panovníkom svojej doby. Reholníčka búrajúca predsudky o postavení žien v stredovekom kresťanstve.

Streda 30. 10. o 18:35 hod.: Fatima, deň, keď slnko tancovalo (animovaný film)

Animovaný film je skutočným a inšpirujúcim príbehom Lucie, Františka a Hyacinty. Práve ich veľká viera a odvaha priniesla posolstvo Fatimskej Panny Márie celému svetu.

Štvrtok 31. 10. o 17:00 hod.: Spolu

Saška vystriedala v kuchyni pri mame Anke staršia sestra Sofia.

Pre Mirku Krejčiovú zo spravodajstva TV LUX pripravila bryndzovú nátierku a tvarohový dezert.

Piatok 1. 11. o 10:00 hod.: Svätá omša z kaplnky TV LUX

Priamy prenos.

Sobota 2. 11. o 20:30 hod.: Krajina tieňov (film)

Film je výpoveďou o skutočných udalostiach zo života C. S. Lewisa. Učí v Oxforde, žije klasickým kludným životom. Teší sa populárne. Joy Greshamová príde z Ameriky, aby sa s ním stretla. Spoznáva nové horizonty vďaka Joy, ktorá nabúrava jeho schémy.

Nedeľa 3. 11. o 11:15 hod.: Eucharistické zázraky

Don Bosco je známy predovšetkým ako patrón mládeže. Tí, ktorí poznajú jeho životopis, však vedia, ako veľmi blízko mal k eucharistickému Kristovi. Priblížime vám i príbehy mystičky Terezy Neumannovej, ktorá takmer 36 rokov žila bez prijímania potravy, a známej apoštolky Božieho milosrdenstva, sv. Faustíny Kowalskej.

Liturgická čtení

Nedeľa 27. 10. – 30. nedeľa

v mezidobí

1. čt.: Sir 35,15b–17.20–22a (řec. 12–14.16–18)

Ž 34(33),2–3.17–18.19+23

 Odp.: 7a (*Hle, ubožák zavolał, a Hospodin slyšel.*)

2. čt.: 2 Tim 4,6–8.16–18

Ev.: Lk 18,9–14

nebo slavnost Výročí posvěcení kostela

1. čt.: 1 Král 8, 22–23.27–30

Ž 84(83),3.4.5+10.11

 Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj přibytěk, Hospodine zástupě!*)

2. čt.: 1 Kor 3,9c–11.16–17

Ev.: Mt 16,13–19

(nebo jiná čtení z Lekcionáře V)

Pondělí 28. 10. – svátek sv. Šimona a Judy

1. čt.: Ef 2,19–22

Ž 19(18),2–3.4–5

 Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)

Ev.: Lk 6,12–19

Úterý 29. 10. – ferie

(v brněnské diecézi: památka bl. Marie Restituty Kafkové)

1. čt.: Řím 8,18–25

Ž 126(125),1–2ab.2cd–3.4–5.6

 Odp.: 3a (*Velkou věc s námi udělal Hospodin.*)

Ev.: Lk 13,18–21

Středa 30. 10. – ferie

(v královéhradecké diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Řím 8,26–30

Ž 13(12),4–5.6

 Odp.: 6a (*Důvěřuji v tvé slitování, Hospodine!*)

Ev.: Lk 13,22–30

Čtvrtek 31. 10. – nezávazná památka sv. Wolfganga

1. čt.: Řím 8,31b–39

Ž 109(108),21–22.26–27.30–31

 Odp.: 26b (*Zachraň mě, Hospodine, podle svého slitování!*)

Ev.: Lk 13,31–35

Pátek 1. 11. – slavnost Všechných svatých

1. čt.: Zj 7,2–4.9–14

Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6

 Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)

2. čt.: 1 Jan 3,1–3

Ev.: Mt 5,1–12a

Sobota 2. 11. – Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

1. čt.: 2 Mak 12,43–46

Ž 103(102),8+10.13–14.15–16.17–18

 Odp.: Ž 37(36),39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)

2. čt.: Řím 5,5–11

Ev.: Mt 5,1–12a

(nebo jiná čtení z Lekcionáře VI/2)

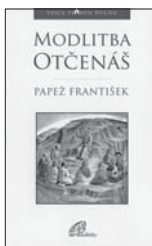
BREVIÁŘ PRO LAIKY

26. ŘÍJNA – 2. LISTOPADU 2019

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 27. 10.		PO 28. 10.		ÚT 29. 10.		ST 30. 10.		ČT 31. 10.		PÁ 1. 11.		SO 2. 11.			
Antifona	919	1029	1673	1892	949	1061	964	1077	980	1096	1573	1777	1785	2007		
Žalm	784	883	786	884	783	881	784	883	784	883	783	881	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	920	1029	1567	1771	949	1062	964	1078	981	1096	1573	1777	1582	1786		
Antifony	920	1030	1674	1893	950	1062	965	1079	981	1097	1574	1778	1786	2008		
Žalmy	921	1030	813	914	950	1063	965	1079	981	1097	813	914	1786	2008		
Krátké čtení a zpěv	923	1033	1674	1894	953	1066	969	1083	985	1101	1574	1778	1789	2011		
Antifona k Zach. kantiku	723	815	1675	1894	953	1066	969	1083	1569	1772	1575	1779	1789	2012		
Prosby	924	1034	1675	1894	953	1066	969	1084	985	1101	1575	1779	1790	2012		
Závěrečná modlitba	723	816	1567	1771	954	1067	970	1084	1569	1772	1575	1780	1582	1786		
Modlitba během dne:																
Hymnus	925	1035	792	890	954	1067	970	1085	986	1103	1264	1402	1792	2014		
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1576	1780	1792	2014		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1265	1403	1792	2015		
Krátké čtení	927	1038	1676	1895	957	1070	973	1088	989	1106	1576	1780	1795	2017		
Závěrečná modlitba	723	816	1567	1771	957	1071	973	1088	990	1106	1575	1780	1582	1786		
Nešpory:																
SO 26. 10.																
Hymnus	915	1024	929	1039	1677	1897	959	1072	975	1090	1577	1781	1577	1781	1024	1143
Antifony	916	1025	929	1040	1678	1897	960	1073	976	1091	1570	1773	1578	1782	1025	1144
Žalmy	916	1025	930	1040	1678	1897	960	1073	976	1091	1570	1773	1578	1782	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	1680	1900	962	1076	979	1094	1572	1776	1580	1784	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	722	815	723	816	1681	1900	962	1076	979	1094	1572	1776	1580	1785	723	816
Prosby	918	1028	933	1044	1681	1900	963	1076	979	1095	1572	1776	1580	1785	1028	1147
Záv. modlitba	723	816	723	816	1567	1771	963	1077	980	1095	1575	1780	1575	1780	724	817
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1238	1374	1242	1379	1238	1374

NÁBOŽENSKÉ VZDĚLÁVÁNÍ

MODLITBA OTČENÁŠ

Papež František • Z italského přeložil Milan Glaser SJ • Revize překladu Kateřina Lachmanová

Cyklus katechezí papeže Františka při generální audienci na téma modlitby Otčenáš. Papež František se neustále vrací k zásadní skutečnosti, že jsme v Kristu synové a dcery Otce, který nás nesmírně miluje; odtud pramení i synovská důvěra a směrlost, s níž se obracíme k našemu Otci na nebesích.

Paulínky • Brož., 120x190 mm, 80 stran, 135 Kč

KDO BYL MELCHISEDEK? • POSTAVA KNĚZE-KRÁLE V BIBLICKÝCH TEXTECH A V DĚJINÁCH JEJICH PŮSOBNÍ

Jaroslav Brož (ed.) • Redakce, rejstříky, překlad resumé Mlada Mikulicová • Recenzovali doc. Petr Chalupa, Th.D.; prof. PhDr. Jiří Kuthan, DrSc.;

prof. ThDr. Petr Pokorný, DrSc.; Mgr. Michal Řoutil, Ph.D.; prof. PaDr. ThDr. SSLic. František Trstenský, Ph.D.; doc. ThDr. Václav Ventura, Th.D.; prof. ThDr. Václav Wolf

Král a kněz Melchisedek je v biblických knihách víceméně okrajovou postavou. Přesto dvě krátké zmínky o něm vyvolaly v židovském i křesťanském prostředí celou řadu interpretací, v nichž se tato tajemná postava těší velké pozornosti. Kolektivní práce autorů působících na Katolické teologické fakultě UK předkládá řadu studií, které mapují práci s melchisedechovskými motivy v židovství Druhého chrámu, v křesťanském Listu Židům, a v dalších židovských a křesťanských, ortodoxních i heterodoxních prostředích. Tento soustavnější přehled doplňuje kapitola

o výkladu postavy Melchisedeka v raně novověké katolické teologii a studie o melchisedechovské tematice ve výtvarném umění.

Pavel Mervart • Váz., 150x215 mm, 342 stran, 359 Kč

ŽIVOTNÍ SVĚDECTVÍ

ŘÍKALI MU PISTOLNÍK • BOHUSLAV BURIAN (1919–1960), VĚZEŇ, KNĚZ A PŘEVADĚČ

František Kolouch • Redigoval Stanislav Předota • Odpovědná redaktorka Marie Sluková • Předmluva P. ICLic. Mgr. Marian Jiří Husek OPræm

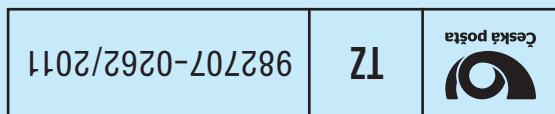
Dne 29. dubna 1960 se v mírovské věznici uzavírá neuvěřitelný životní příběh statečného a odvážného kněze Bohuslava Buriana.

Muž, který několikrát unikl smrti, celý život vzdoroval nenávisti a ukazoval všem cestu ke svobodě i k Bohu. Chtěl se stát misionářem, ale doba mu nepřála. Prošel několika koncentračními tábory. V Osvětimi se jen těsně vyhnul plynové komoře, v kame-nolomu v Gollerschau unikl o vlasek zastřelení a utekl z pochodu smrti. Po nástupu komunistů v roce 1948 se postavil proti omezování svobody a na Zelném trhu v Brně přečetl zakázaný pastýřský list. Byl vězněn a po propuštění emigroval. Pomáhal uprchlíkům v Innsbrucku a sám převáděl pronásledované přes hranice. Po zatčení v ruské zóně v Rakousku byl vydán do Československa, krutě mučen a odsouzen na 20 let. Zažil jáchymovské peklo, po útěku z leopoldovské pevnosti byl ztýrán a následkem naprostého vyčerpání zemřel. I přes své utrpení vždy zářil vtipem a s neuvěřitelnou energií se věnoval lidem na okraji společnosti. Životní osudy P. Bohuslava předkládá tato kniha.

Karmelitánské nakladatelství • Váz., 125x190 mm, 320 stran + 24 stran černobílé obrazové přílohy, 375 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVEITLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bůdy v oblasti víry a mravi. Neznamená to však, že udělovatel schválení se zotrožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednavky@maticecm.cz); e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednavky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzere: redakce@maticecm.cz). Registrací značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku cirkve. Nevyžadane nezveřejnene prispievky nevracime.